

Oázis

A Magyar Schönstatt Család és Ifjúság lapja

Forrásunk

Dadogásom története
A kihallás művészete
Teljes tehetetlenség
Teremtő feszültség
Kikapcsolunk

2018/3

Kentenich kávézó otthon

A szentélyünkben reggel egy jó kávé mellett végig gondoljuk a napunkat, olvasunk pár gondolatot, elmondunk egy fohászt...

Így tudtam sikeresen jelen lenni veszélyes helyzetekben. Más társaim, akik reverenciában voltak, kiabáltak, ha jöttek a fegyőrök, mert tudták, hogy verés következik, nekem nem volt szükségem kiabálásra, egy kicsit sem féltem. Miután az életem fontos részeitől minden irányban megszabadultam: kedves emberektől, sikerektől, az én forrón szeretett családom közvetlen érzékelésétől, miután mindezekről megfosztattam, nem maradt más számomra, mint az a meggyőződés, hogy most olyan időszak következik, amikor Isten csodatettei jönnek. Olyan győzelmi felvonulás következik, amilyen a történelemben még nem volt.” (Ezek 1945 őszén, Kentenich atya lágerből való hazatérése után hangzottak el.) Azt tapasztaljuk, hogy sok keresztet cipelnek a családok, ezért fontos ez a példa a keresztjeink cipeléséhez.

Meg akarjuk tanulni Kentenich atya karizmáját, hogyan kell jelen lenni! Ez a mély képessége az atyának, hogy olyan erősen jelen tudott lenni a beszélgetésekben, összefüggött az imájával. Egyszer megkérdezték tőle, hogyan sikerült a dachau időszeit jól megélnie. Így beszélt erről:

„Reggeltől estig, és estétől reggelig, azon fáradoztam, hogy kapcsolatban legyek a túlvilággal. A túlvilági életem az én személyes életem kulcsa. Beszéltem Istennel, és csak így tudtam Dachaut jól megélni, csak az a felismerés éltett, hogy minden pillanatban azt teszem, amit Isten akar. Amit az emberek akarnak, az teljesen mindegy, bennem egyetlen fény világított, és nagyon bensőségesen tudtam imádkozni. Ha nem Isten akarata az, hogy tegyek valamit, akkor nem teszem meg, mindegy, hogy a természetem ezzel egyetért vagy sem.

Gertrúd-Mária Növér gondolatai a jelmondatos előadásából (Családnapos füzet)

Tartalom

Örömvadászat	3
Esszé	5
Életünkben	9
Kentenich atya	31
Pápára figyelünk	33
Gyermeknevelde	35
Kincsesláda	38
Oázis konyha	40
Van/Nincs boruk!	43
Gyerekszám	44
Hírek	45
Fiatalok Oázisa	53

Jelenlegi számunk házigazdája
a **Soproni Régió** volt,
köszönjük a munkájukat!

Őket a **Pécsi Régió** követi.
A következő Oázis központi témája:
Házasság szentsége.

Lapzárta: **2018. december 1.**

Várjuk a témához kapcsolódó írásaitokat az oazis@schoenstatt.hu címre!

ISSN 2063-0441

OÁZIS 2018. június, XXVIII. évf. 3. (91.) szám, a Családok a Csaláért Egyesület (Magyar Schönstatt Családmozgalom) lapja. Megjelenik negyedévenként.

Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Kistelek u. 2. Tel.: 06-87/655-014, info@schoenstatt.hu, www.schoenstatt.hu/oazis

- Főszerkesztő: Endrédy Pisti és Orsi
- Készítették: Andai Anikó és Zsolt, Balázs Péter, Bárkovich Gergő, Bodó Panka, Czigányik Zsolt és Anna, Csabai Gábor és Márti, Csermák Kálmán és Alice, Dotterer Szilárd és Anikó, Endrédy István és Cili, Fleischer Zoli és Andi, Gertrúd-Mária Nővér, Gódnay Vercsi, Horváth Péter, Kalicz Péter és Bori, Karikó Éva, Kentenich atya, Kovács Filó, Kovács László és Kati, Kozma Luca, Löw Helga, Mészáros Zsuzsa, Nádudvari András és Rita, Ozsvári Imri, Piklor Laci és Melinda, Schumicky Ildikó, Soós Viktor és Zsuzsi, Szelestei Gábor és Barbi, Ther Tomi és Zsuzsi, Tilmann atya, Török Péter és Orsolya, Varga Károly és Erika, Vidra Zoli és Rita, Vigassy Ildikó, közösségünk tagjai, a fiú- és lánymozgalom tagjai, és még sokan mások.
- Szöveget gondozta: Heiszer Erika, Schumicky Ildikó
- Képszerkesztő: Joó Enikő, Löw Helga • Grafika: Laza Dominika, Ozsvári Imri
- A Kentenich grafika az Örömvadászat rovatban Paksa Éva munkája
- Tipográfia: Heiszer Erika és Csaba • Nyomás: cmyk Press

Az Oázis évente négyszer jelenik meg. **Éves költsége (postaköltséggel) 1500 Ft.** A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtjük elő. Kérjük, hogy **ezzel az összeggel támogassátok az Egyesület 73200134-10000434 számlaszámát!**

Mit tegyünk a fáradtság ellen?

Tilmann atya

Ma nagyon sokan túlhajsoltak, túl fáradtak. Azért túl fáradtak, mert túl keveset alszanak. De ez nem minden. Túl fáradtak, mert nagyon sokat kell dolgozniuk. Sokan vannak, akiknek többféle munkájuk is van. Ez nem minden. Van olyan fáradtság is, ami kellemes és egészséges, és van olyan fáradtság is, ami beteges és beteggé tesz. Aki egészséges módon fáradt és van negyedórája, ledől és alszik. De aki betegesen fáradt, az nem tud aludni. A fáradtságnak egy egészséges módját egyszer egy repülőgépen éltem meg. Négy ülés volt egymás mellett, és csak ketten voltunk a négy ülésen. Egyszerűen megegyeztünk, hogy ki fekszik fönt és ki lent. Én lefeküdtem a padlóra, társam az ülésekre, és jót aludtunk. Ha egészséges módon fáradt az ember, akkor tud aludni. Egy repülőgépnél a padlóján is.

De van olyan fáradtság, amely rombolja az embert. Ez feszültségből származó fáradtság. Mindig feszülten vár valamire az ember. Ez a feszültség nem szűnik meg soha. Oda van feszítve az ember egy feladatra, amit meg kell oldania. Oda van feszítve egy eseményre, amire vár. Sohasem oldott. Mindig egy dologra irányul, feszül. Ma nagyon sok ember túl fáradt. Fáradtak, mert nem következett be, amit nagyon szerettek volna. Az erőik elhasználódtak. A nagy dolog, amire vártak, nem következett be. A szívükben, a szívükkel fáradtak. A munkájuk elfáradt. Nincs már reményük. A fáradt szót átvitt értelemben

is használjuk. Belefárad a dologba az ember. Ilyen értelemben fáradt valaki, ha a lelkiereje elfogyott. Nagyon könnyen előfordulhat, ha valaki nem pihen ki magát. Az ember a saját belső nyugtalanságát is élvezheti. Sok embernek olyan életérzése van, mint egy tragikus hősnek. Olyan életérzése van, mint egy hajónak, amely lassan elsüllyed. Az elveszésnek ez a hangulata úgy hat, mint a kábítószer. Ezt élvezheti az ember, és ez nagyon veszélyes, mert rombolja a személyiségünket.

A házasságban is elfáradhat az ember. Az az érzése lehet, hogy nem következett be a nagy boldogság. A férjem már nem fog megváltozni. Mintegy elfárad az ember a szeretetben. Ezt a tragikus helyzetet lehet élvezni. Mint egy görög dráma tragikus hőse, hősnője éljük meg magunkat. Olyan valakivel, aki az önsajnálatnak ezen útján jár, és élvezi ezt az önsajnálatot, nem lehet a helyzetéről beszélni. Nagyon gyorsan megsértődik, ha azt mondjuk, hogy tehetsz valamit, hogy a helyzeted megváltozzon. Hanem az ilyen valaki panaszkodni szeret. És szeretné a saját panaszát élvezni.

Van szellemi fáradtság is. Az akarásba fárad el az ember. Nem tud akarni. Mit csináljunk, ha fáradtak vagyunk? Álljunk meg! Gondoskodjunk arról, hogy ki tudjuk magunkat pihenni. Ez egy egész kicsi folyamat: megállunk. Abbahagyjuk egy pillanatra a nekifeszülést a feladatra. Ezt csak úgy tudjuk megtenni, ha valaki kitölt bennünket.

Ha bensőleg mindig nekifeszülünk valaminek, ha mindig egy munkát hajszol bennünket, vagy az önsajnálattunk tölt ki bennünket, akkor nagyon nehéz pihenő helyzetbe kerülni. A fáradtságunknak beteges vonásai vannak. Aki egészséges módon fáradt, hamar felüdülni, ha aludt. Néhány óra elég, hogy valaki jól kipihenje magát. A másik esetben egy beteg fáradozásáról beszélünk, ami egy kimerültség. Nagyon fontos, hogy kikapcsoljunk. Hogy valaki kitöltse minket. Kell valakinek jönnie, aki kitölti azt a helyet, amivel eddig foglalkoztunk. Ha csak annyit mondom, hogy most nyugodt akarok lenni, akkor jönnek újra a régi gondolatok. Ez azt jelenti, hogy nem tudunk megállni. A gondok tovább hajszolnak bennünket. A kívánságok tovább hajszolnak bennünket. A felelősség hajszol bennünket tovább. A lelkünk szenvedése hajszol tovább. Csak úgy tudunk megállni, ha van itt valaki, akire nézhetünk. Ez a módja

annak, ahogy a fáradtságon úrrá tudunk lenni.

A beteg fáradtságon hogyan lehet úrrá lenni? Azt mondjuk a házastársunknak, hogy gyere, most szükségem van rád. Fontos dologról van szó. Akkor kikapcsolunk. Megállunk és egymásra nézünk. Egymásnál maradunk, elidőzünk egymásnál. A másikkal való találkozás erőt ad nekünk. Kipihenjük magunkat egymásnál. Ezt egy perc alatt is meg lehet csinálni. Egy perc egy örökkévalóság is lehet. De az is szép, ha együtt alszunk. Ez nagyon jó szokás,

hogy a házastársak együtt alszanak. Csak fontos, hogy tényleg együtt aludjanak. Ez elsősorban lelki folyamat. Azt mondjuk, hogy megállunk és elidőzünk együtt. Ez egy egész éjszakán keresztül történik. Ha sikerül a jövő évben elérni, hogy igazán együtt aludjanak a házastársak, hogy együtt elidőzzenek, ez nagyon jót fog tenni. Akkor gyakorlatilag egymásnál kipihenjük magunkat. Azt mondjuk, hogy kipihenjük magunkat egymásnál. Akkor itt egy párbeszéd is létrejön. Megkérdezem a társamat, hogy kipihenhetem-e magam nála. Tréfásan mondom most, és a társam azt mondja: Azt nem szabad, én is fáradt vagyok. Ha a társam azt kérdezi, hogy kipihenhet-e magát nálam, akkor érzem, hogy szüksége van rám, hogy nem tekeredhetem össze, mint egy macska, egyszerűen, hanem a társamhoz kell fordulnom. Azt mondom: Igen, gyere édesem. Ez fontos. Fontos, hogyha egymással alszunk, hogy egymáshoz forduljunk, hogy itt vagyunk egymás számára. Akkor jobb-

minőségű lesz az alvásunk. Azaz megállunk, félretesszük mindazt, ami lefoglal bennünket. Egymáshoz fordulunk s kipihenjük magunkat egymásnál és más minőségűvé válik az alvásunk.

Még egy komoly kérdés marad. Ki tudom-e pihenni magam egy olyan társnál, akivel problémáim vannak? Onnan jön az én problémám, nehézségem, hogy a házasságunk már nem olyan szép. Tulajdonképpen pszichológushoz kellene mennünk, vagy házassági tanácsadásra. Itt van egy nagyon szép gondolat. Az, ami a mi programunk, az a gyógyítás, gyógyulásnak is a programja. Persze lehet sok problémáról beszélni. Néha kevesebb lesz ezáltal a probléma. De előfordulhat, hogy inkább megszapornak a problémák. Megfigyelhetek embereket, akik már tíz éve az egyik helyről a másikra futnak a problémáikkal és végtelen beszélgetéseik vannak, és még mindig nem egészségesek. Talán próbáljuk meg egyszer a következőképpen. Megállunk, egymáshoz fordulunk, és elidőzünk egymásnál. Félretoljuk a gondjainkat, és keressük a másikat, az ő személyét, és hiszünk a szeretetünk erejében. Nagyon sok nehézség van ott, amikor valaki saját maga körül kering. Amikor saját magunk körül keringünk, akkor órák hosszat beszélhetünk valakivel vagy a társunkkal. Ha magunk körül keringünk, nem tudunk egymásra talál-

ni. Aki saját maga körül kering, az úgy van, mint egy ringliszéken. Aki a ringliszéken kering, az nem találhat kifelé egy szilárd pontra, kapcsolatra. Egyszerűen azt mondjuk, hogy megállunk, egymásra nézünk, egymáshoz fordulunk, és elidőzünk egymásnál. Kipihenjük magunkat egymásnál. Számunkra, modern emberek számára a regeneráció kérdése, a felüdülés kérdése nagyon fontos kérdés. Mindig nekifeszülünk valaminek.

Megállunk, egymáshoz fordulunk, és elidőzünk egymásnál. Félretoljuk a gondjainkat, és keressük a másikat, az ő személyét, és hiszünk a szeretetünk erejében.

Egy élvezetre vadászunk, egy új élményt hajszolunk. Gazdasági problémáink vannak. Soha sincs elég pénzünk, mert a szomszédjainknak mindig többjük van, mint amit mi meg tudunk venni. Mindig mozgásban vagyunk. Ezért mindig úgy élünk, hogy túlfeszítjük az erőinket. Sokan, akik úgy néznek ki, mint-

ha lusták lennének, nem lusták, hanem bémultak. Lebénulnak azáltal, hogy mindig túlfeszítik az erőiket. Ez a gyerekeinkre is áll. Ha egy gyerek naponta néhány órát televíziózik, ez túlterheli az ő szellemi energiáját. Ezt nem tudja feldolgozni, és mintegy bémán ül az iskolai füzete előtt. Mi felfedeztük a felüdülésnek egy útját. Megállunk, elidőzünk együtt. Ez az együttlét rövid időszaka lehet. Mikor kezünk egymás vállára fektetjük, mikor egymásra nézünk, amikor megöleljük egymást. Vagy egy rövid idő, amikor egymás mellett ülünk. Azt mondjuk, hogy kipihenem magam

nálad. Lehet ez hosszabb idő is. Megálunk, elidőzünk együtt. Ez lehet egy kirándulás, amit megteszünk együtt, vagy az is lehet, hogy együtt alszunk. Itt nagy nevelési feladatról van szó. Ez munka. Az a feladatunk, hogy szilárd szokást hozzunk létre. Olyan szokást, mely annak az útja, hogy hogyan pihenjük ki magunkat. Kentenich atya egy papoknak tartott lelkigyakorlaton azt mondta, hogy mindenkinek meg kell találnia annak a módját, hogy hogyan tud felüdül-

ni. Sok példát sorolt fel. A végén azt fűzi hozzá: Én leülök egy negyedórászkára a tabernákulum elé. Ez az a folyamat, amelyről most beszélünk. Megállni, elidőzni együtt. Itt Jézussal időzött el. Így pihente ki magát. Számunkra ezt jelenti, amikor a társunkkal együtt vagyunk, elidőzünk, akkor kipihenjük magunkat.

*Forrás: CSALÁDNAPOK, 1996
Megállunk, elidőzünk együtt...
örömforrássá válunk!
(szerkesztett változat)*

Nem akarok megváltoztatni

Nemrég hallottam, hogy a református esküvő eskü szövege még a miénknél is szebb! Valami olyan van benne, hogy **nem akarok megváltoztatni...**

Nagyon megtetszett a gondolat.

Eszembe jutott sok ismerős házaspár, ahol házastársuk megváltoztatásáért/ jobbtáért küzdöttek a felek, ahelyett, hogy önmagukat próbálták volna önneveléssel megváltoztatni. Lett is belőle kisebb-nagyobb gond.

Tilman Atya szavai csengenek fülemben. „...szabad neki...”

Végül megkerestem a református esküvő eskü szövegét:

„Én... esküszöm az élő Istenre, aki Atya, Fiú, Szentlélek, teljes Szentháromság, egy örök Isten, hogy X-et, akinek most Isten színe előtt kezét fogom, szeretem. Szeretből veszem el őt (megyek hozzá) Isten törvénye szerint feleségül. Hozzá hű leszek, **vele meglelszem**, vele szentül élek, vele tűnök, vele szenvedek, és őt sem egészségében, sem betegségében, sem boldog, sem boldogtalan állapotában, holtomig vagy holtáig, hitetlenül el nem hagyom, hanem teljes életemben hűséges gondviselője (segítőtársa) leszek. Isten engem ebben megsegítsen. Ámen.”

A reménytelenség gyógyszere

Az Atya, a Szűzanya szeretett gyermekei vagyunk, de ez nem jelenti azt, hogy akit szeret, megvédi minden bajtól, szenvedéstől, elég, ha a vértanúkra, szentekre vagy Alapítónk életére gondolunk. Tudom ezt a fejemmel, de bevallom, szívesen megmondanám Istennek, milyen bajok érhetnek, és milyenek nem. És szomorúan tapasztalom nem egyszer, nem kétszer: Uram, még mindig nem vagy a szolgálom.

Mindannyiunk életében van sivatag, ilyenkor a kísértő nagyon aktív, mint Jézusnál a pusztában. A mi életünkben is volt néhány súlyos év, amely komolyan megviselte az egész családot. Egyik gyermekünk egy trauma miatt súlyos krízishelyzetbe került. Szűkszavúan akarok csak írni erről a lelki zavarról, mert hosszú lenne úgy bemutatni, hogy érthető lehessen, de azt fontos tudni, hogy a személyisége fokozatosan megváltozott, a kapcsolatai leépültek.

Szakemberhez vittük, családterápiára jártunk, imádkoztunk érte, próbáltunk minden segítséget megragadni, hogy kimenekítsük a lelkibetegség fogságából. Nagyon-nagyon szerettük, de nagyon-nagyon nehéz volt őt akkoriban jól, helyesen szeretni, hogy érezze elfogadásunkat, de az őt megbetegítő viselkedésében ne támogassuk.

Hosszú időn keresztül semmilyen pozitív elmozdulás nem történt. Kétségbeestem. Pár óra alvás után minden éjjel felriadtam, és tépelődtem, mit tehetnék még. Sötétség vett körül nemcsak

az ágyban, de a lelkemben is. Iszonyatosan nehéz ez a „Semmit Nélküled – semmit nélkülünk”. Honnan tudhatom, hogy mindent megtettem, megtettünk-e már, most a Szűzanyán a sor?! Vagy csak mi vagyunk tehetetlenek? Folyton ostromoltuk az Eget: „Rád bízunk Őt is, Neked ajánlottuk fel, érte is megkötöttük a szeretetszövetséget, nem hagyhatod elveszni! Könyörgöm, segíts!”

És sok hullámvölgy után eljött az igazi mélypont: egy komoly rendbontás, amikor a hatóság elé hívtak minket, persze vele együtt. Éreztük a lelkünk mélyén, de lelkiatyánktól és a pszichológustól is azt a megerősítést kaptuk, hogy nem jó, ha kimenekítjük a helyzetből, kell, hogy vállalja a tettének következményeit. Társai elé állni, mindent elmesélni, és utána a többiek szavaztak arról,

hogy megadják-e neki a bizalmat újra. És szinte mindenki melléállt.

Persze nekünk is komoly megaláztatást kellett átélnünk. Mellékesen megkaptuk az osztályfőnökétől, hogy biztosan komoly családi problémáink vannak, és nem szeretjük őt eléggé. Összeomlottam: az anyaság és a családom volt mindig az első és legfontosabb hivatásom, őszintén és mélyen szeretjük egymást a férjemmel, nincsenek csontvázak a szekrényben. A gyermekeinkre is sok minőségi időt szántunk, nem támasztottunk velük szemben eltúlzott követeléseket, de nem is hanyagoltuk el őket. Persze van csomó hibánk, gyarlóságunk, nekem különösen, de hogy nem szeretjük eléggé, ez igazán fájó és padlóra taszító mondat volt. Ijesztő volt az is, mi mindent gondolhattak rólunk mások, és mit mondhattak rólunk a hátunk mögött. És persze felmerült bennünk az is: ha mi szerető család vagyunk, hogyan lehetséges, hogy a gyermekünknek komoly lelki betegsége alakult ki, amin ilyen nehéz segíteni?!

A mélypont és a megaláztatás gyermekünkben is fordulópontot jelentett. Elkezdte magát és a viselkedését más színben látni, rádöbrent megkötözött-

ségére, régi rendkívül kedves és sugárzó egyéniségének elvesztésére, hogy már nem egészen önmaga.

És ezen a ponton már én is átéltem a teljes tehetetlenségünket. Nem tudtunk már máshova kapaszkodni, csak Felfelé, elvesztettük a talpalatnyi biztos pontot. Mindent a Szűzanya kezébe helyeztünk. Hittük Kentenich atya szavaiban: „A reménytelenség gyógyszere a bizalom”.

És akkor megtörtént a csoda. Egy viszonylag gyors változás gyermekünk viselkedésében, aki pár hónap alatt egészen maga mögött hagyott mindent, ami a lelkibetegséghez tartozott.

Nyilván nemcsak az örvény alja volt az egyetlen változást hozó momentum, ami segített a mélységből az elrugaszkodásra, hanem a folyamat részei voltak az ezt megelőző beszélgetések, terápiák, szeretetgesztusok is.

Több év eltelt. Ez a gyermek (akkor már egyetemista) művészeti táborban vett részt. Azt a feladatot kapták, hogy mindenki írjon egy történetet a saját életéből, amit aztán a többiek színpadra visznek, eljátszanak. A tábor zárására minket is meghívott, és a helyi színházban láthattuk a produkciókat. Előre nem tudtuk, melyik lesz a lányunk története.

Az egyik jelenet arról szólt, hogy egy lány elköszön reggel az édesanyjától, aki kéri, hogy vigyázzon magára. Amikor kilép az ajtón, mindenholnan ijesztő ruhákba bújt alakok másznak elő, és megtámadják őt. A színpad sarkában imádkozó anya erre hófehér ruhába bújlik, és leteríti a támadókat egytől egyig, küzd, üt, mint egy harcművész. A nap végén a gyermeke hazaindul, és a szuperhős arkangyal visszaváltozik hétköznapi

anyukává. Megkérdezi az ajtóban gyermekét: „Milyen napod volt, kincsem?” „Semmi különös, csak a szokásos!”

Harc a gonosz erővel a jóságot segítségül kapva – ez a gyermek szokásos napja.

Alig vártam, hogy végre szünet legyen az előadásban. Odarohantam hozzá: „A harcos angyal volt a te történeted?” „Igen” – mondta. „És a harcos angyal ki volt?” „A ti imáitok, azok védtek meg.”

Potyogtak a könnyeim. Persze én jól tudtam, hogy a Szűzanya küzdött érte és végül Ő győzött, de hogy lányunk is jól tudja, sőt az egyik legfontosabb eseménynek tartja az életében, az különösen nagy ajándék volt számomra.

Ez a gyermekünk olyan hivatást választott, ahol esettekkel, nehéz helyzetben lévőkkel foglalkozik. Hatalmas szíve van, megértő, támogató, rendkívül sugárzó személyiség.

Kentenich atyától tanultuk: „Az életünkben a sebeink a kegyelem betörésé-

nek pontjai, ahol a Jóisten küldetést ad”. Isten az életünk során gyakran nekünk nem tetsző utakon vezet minket azért, hogy alkalmasabbá tegyen a másokkal való kapcsolat számára, hogy személyiségünk eddig ismeretlen oldalait felfedezhessük. Szükségünk van kihívásokra, melyeket nem kerestünk volna magunknak, olyan élethelyzetekre is, amelyek a terhelhetőségünk határait visznek.

Nem csak Alapítónk szavaiból tudjuk ezt, egész élete példa rá. Ismerjük életét, hányattatott gyerekkorát: házasságon kívüli születés, apátlan gyerekkor, öt év árvaház, magány, örületes hitküzdelmek, a megnemértettségek, az előjárók elutasítása, fiatal papként halálos beteg, sötétzárka, börtön, a koncentrációs tábor pokla, rágalmazás, tizennégy évi egyházi száműzetés. Nem üres szavak tőle, hogy igenis lehetséges gyermeki lelkülettel bízni a szeretetszövetségben, bízni az isteni gondviselésében. Ő biztosan komolyan veszi, a többi rajtunk áll.

Forrásunk Kentenich atya

Jó néhány évvel ezelőtt férjemmel együtt, vezetőként megtapasztaltuk egy kis közösség nagy konfliktusát. Egyikőnk sem konfliktuskereső típus, szeretjük inkább elkerülni az összeütközéseket, és megelőzni a viszályokat. Így aztán vezetőként is nagyon nehéz volt a helyzetet kezelni, és jó irányba terelgetni a folyamatokat.

Ebben a történelmi pillanatban, a megoldást segítő, kedves barátunktól kaptunk mindnyájan egy Kentenich

olvasmányt, *Feszültség és közösség* címmel. Az ebben leírtak olyan hatással voltak rám, mint amikor a gyengén látó felteszi a szemüvegét. Egészen másként láttatta velem Kentenich atya az életünkben óhatatlanul fel-felbukkanó összeütközéseket.

Először az nyugtatott meg, hogy „Isten kitörölhetetlen feszültségeket teremtett az egyénekbe és a közösségekbe”. Tehát már maga a feszültség is a Jóisten

alkotása. Azaz egy olyan állapot, amitől nem kell félnem.

Legjobban a „teremtő feszültség” kifejezés tetszett. Soha nem gondoltam úgy a konfliktusokra, hogy azok valami jót létrehozhatnak. ☺ Pedig igaza van Kentenich atyának, amikor ezt mondja: „Ilyen feszültségek tartják állandóan teremtő mozgásban (a közösséget) mind természetes, mind természetfeletti síkon”. De mégsem kell aggódnunk, mert a Jóisten ezeket az ellentéteket arra tudja használni, hogy az emberi társadalomra vonatkozó szeretet-tervét megvalósítsa, ami nem más, mint mindig képessé tenni minket a még nagyobb szeretetre.

Hogyan? Erre is válaszol Kentenich atya: „Isten segíteni akar, hogy jobban megismerjük magunkat. Segíteni akar, hogy alázatosabbak és jóságosabbak legyünk; hogy ne magunkban, hanem Őbenne bízzunk; hogy egyre jobban elszakadjunk a földi dolgoktól, és Isten legyen életünk középpontja. Azt akarja, hogy jobban az övéi legyünk, hogy is-

tengyermeki életünk legyen. Át kell mennünk ezen a tisztítóüzön!” Amikor a nézeteltérések, viszályok közepette képes vagyok a Jóisten szemével nézni az embertársamra, akkor megtörténik a szeretet csodája. És ez az, ami számít.

Nagyon örülök, hogy megtanulhattam Kentenich atyától azt, hogy nem kell félni a konfliktusoktól, mert ezek nemcsak rosszat jelentenek, hanem képesek jót létrehozni. Kentenich atya hozzáteszi, hogy „ahhoz, hogy életünk sokféle feszültsé-

géből egységre tudjunk jutni, segítenek bennünket az ún. »kis erények«.” Ilyen „kis erény” például a nagyszívűség, vagy más hibáival szemben elnézőnek lenni, vagy „a szellemnek egy bizonyos hajlékonysága, mely ellenkezés nélkül feltételezi, hogy társa nézeteiben is van értelem és igazság, még ha nem is látja át mindjárt”. És ezzel újra az önnevelés feladatánál vagyunk. ☺ Tanuljam meg a „kis erényeket”, amelyek által egy jobb (jobban szerető, krisztusibb) ember leszek!

Amióta ezeket hallottam Kentenich atyától, egészen másként állok az életben előforduló nézeteltérésekhez. Már nem félve, idegeskedve próbálom mindenáron elkerülni ezeket, mint régebben tettem. Azt keresem bennük, amire Kentenich atya tanít: mit akar ezzel mondani a Jóisten, hová akar minket vezetni és én hogyan tudok ebben segíteni neki. Így sokkal kevesebb stresszel és emberibben kezelhetőek a feszült helyzetek.

Dadogásom története

„Isten nem az alkalmasokat hívja, hanem a meghívottakat teszi alkalmassá.”

Kisvárosi hívő, pedagógus szülők harmadik gyermekeként láttam meg a napvilágot. Teljesen normális gyermekkorom volt, egészen az óvoda kiscsoportjáig. Egyik nap ugyanis az addig általam csöppet sem kedvelt képesítés nélküli „óvónő” (aki mellesleg a párttitkár lánya volt,) súlyosan megalázó helyzetbe hozott az ovis csoportom és a jelenlévő óvónők, dadusok előtt. A sokkhatás olyan erős volt, hogy attól a naptól kezdve dadogva tudtam csak beszélni. A dadogásom erős és az életem minden területét át- szövő volt. Először csak a gondolataim megfelelő közvetítésében akadályozott a családom és a barátaim felé, aztán az iskolában, később az udvarlás során, de a hétköznapokban is (boltban kenyeret kérni, miközben az eladó mosolyog vagy akár röhög rajtam, buszon jegyet venni, miközben a sofőr mosolyra húzza száját, telefonálni úgy, hogy nem tudok megszólalni a gátlásoktól és még sorolhatnám). Sokat imádkoztam a Jóistenhez, hogy szabadítson meg ettől a nehézségtől. Ez az érzés olyan erős volt bennem, hogy a szentmisének abban a részében, ahol azt mondják a hívők, hogy: „Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szóval mondd, és meggyógyul az én lelke”, mindig hozzátettem, hogy „...és a beszédem”.

Pedig alapvetően nem panaszkodhatom: a Jóisten szerető családot adott nekem. Szüleim, testvéreim, nagyszüleim

és a környezetem mindenben mellettem álltak, mely erőt adott a mindennapok nehézségeinek feldolgozásában. Szüleim minden létező lehetőséget megpróbáltak felkutatni annak érdekében, hogy rendeződjön a beszédproblémám. A szocialista szemléletű bentlakásos iskolától kezdve a kínai csodadoktorig, a logopédustól az akupresszúrás kezelésig, agykontrolltól az „ufólátó” asszonyig, mindenhol megfordultam. Előrehaladás azonban nem volt tapasztalható. A bennem – és vélhetően szeretteimben is – meglévő feszültség egyre csak fokozódott. A középiskolában a tanárokat egyesével megkerestem még az első napokban, hogy jelezzem, hogy ha lehet, akkor csak írásban feleltessenek, az órákon ne szólítsanak fel. Rettogtem minden olyan alkalomtól, amikor emberek előtt meg kellett szólalnom.

Mindezekkel együtt fontos állomás volt az életemben a középiskolai időszak, de nem elsősorban az iskola, sokkal inkább a kollégium miatt. Egy, a rendszer-váltáskor induló egyházi kollégiumba kerültem, ahol a Jóisten kegyelméből egy kiváló pap, ember és pedagógus, Papp Lajos atya lett a prefektusunk. Húszan voltunk a kollégiumi évfolyamon, és Lajos atya jóvóltából olyan miliő vett körbe bennünket, mely alkalmas volt arra, hogy a gyermeki hitünk elkezdjen formálódni, komolyodni, mélyülni. Így visszatekintve, a középiskolai négy év végére jutottam el oda, hogy a felnőtt hi-

tem kapuján át tudtam lépni. Lajos atya közösségformálásának hatására mély és őszinte barátságok alakultak a kollégiumban, amelyek a mai napig megmaradtak. A nehézségek közepette itt is érezhető volt, hogy a Jóisten a tenyerén hordoz, hiszen amikor a családomtól távol kerültem, akkor is szerető, elfogadó környezetben lehettem.

Így aztán eltelt a középiskola is, majd – talán a beszédhibámnak is köszönhetően – nehezebben kerültem be az egyetemre, mint azt képességeim indokolták volna. Az egyetem elején a fejemben már olyan gondolatok fogalmazódtak meg, hogy én úgysem fogok tudni megőszülni, így gyermekem sem lesz soha. Különbözőben is, hogyan tudna esti mesét olvasni a gyerekeinek egy dadogós?! Félttem attól, hogy nekem soha nem lesz munkahelyem, hiszen kinek is kellene egy „dadogós” munkatárs!? Aztán szépen lassan a barátaim is elkopnak majd mellőlem. Az életem egy csödtömeg lesz...

A nehézségek természetesen az egyetemi évek alatt sem hagytak el, a szép

élmények mellett sok kellemetlen helyzet, görcs, gátlás kísérte végig az öt évemet. Szóbeli vizsgák – többek közt retorika... – kiselőadások, két kötelező szóbeli nyelvvizsga. Mindezt úgy, hogy a stresszhelyzet még sokkal nehezebbé tette a beszédemet. De meglett az abszolutórium, majd a második nyelvvizsga után a diploma is.

A Gondviselés aztán másképp szötte életem fonalát, mint amire korábban számítottam. Még az egyetemen ismertem meg a feleségemet, aki az első perctől kezdve olyannak fogadott el, amilyen vagyok. Nem lázadt a helyzet ellen, nem akart megváltoztatni, nem cikizett, nem nevetett ki, csak egyszerűen: szeretett! Pedig voltak kellemetlen szituk, amikor például neki kellett fizetnie egy presszóban, mert én nem tudtam hívni a pincért. Vagy neki kellett telefonon felhívni a közműveket, mert én nem tudtam. Ezek a helyzetek nemcsak azért voltak nehezen kezelhetők számomra, mert valamit nem tudtam megcsinálni, elintézni, hanem férfiúi mivoltom elevenjébe vágta, önbecsülésemet és tartásomat is rombolták.

Közben összeházasodtunk és hogy-hogy nem, az első munkahelyre, ahova jelentkeztem, felvettek, majd sikeresen vettem az első nyolchónapos akadályt, mely után véglegesítettek: határozatlan idejű kinevezést kaptam! Itt is kiváló vezetőkkel és munkatársakkal „lepett meg” a Jóisten, akiknek többsége ugyan nem volt hívő, de emberségből, tisztességből, elfogadásból kiválóra vizsgáztak.

Közben megszületett első gyermekünk, ami olyan csoda volt, amit ko-

rábban el sem tudtam volna képzelni. Az első gyermek után hamarosan jött a kistesó is, majd férfiúi feladatként egy embert próbáló építkezés. Aztán a harmadik, negyedik és ötödik gyermek, akiknek érkezését mind-mind egy-egy apró csodaként éltük meg.

Feleségem gyengéd, de céltudatos noszogatására bekapcsolódtunk előbb a MÉCS, majd a Schönstatt mozgalomba, bár ha rajtam múlt volna, akkor biztos, hogy ez nem történik meg (vagy nem ilyen hamar). Idegenkedtem ugyanis a közösségi léttől, a megnyílástól, a megnyilvánulástól, mások, idegenek előtt. Éltek bennem a több évtizedes gátlások, melyektől nehezen szabadultam. De életem párja kedvéért elmentem az első alkalmakra, és ahogy az lenni szokott, megtetszett mindkét közösség. Olyannyira, hogy már én is szívemen viseltem a következő közösségi alkalmakat, és ki nem hagytam volna egyet sem.

Ez a lassú folyó, amely szépen, de kitaróan mosta a partjaimat (a Jóisten számtalan kegyelme és Átala feleségem kitaró és szerető közelsége), ráébresztett arra, hogy mindegy, hogy dadogva vagy ékesszólás birtokában élem le az életemet. Ha mindazt, amim van, és ami vagyok, oda tudom tenni a Jóisten kezébe, akkor úgyis rendben lesz minden. Életemnek ez a szelete (is) úgy lesz rendben, ahogy van. És egyszerűen a Szentmise

korábban idézett sora (Uram, nem vagyok méltó...) már más megvilágításban élt bennem. Most már olyan értelmet kapott, hogy: ha akarod, Uram, akkor meggyógyítasz, de ha úgy látod jónak, akkor maradjak így.

Aztán lassan arra lettem figyelmes, hogy egyre könnyebben és könnyebben beszélek. Gyermekeim kimondottan igényelték, hogy én olvassam vagy mondjam az esti meséket... Azok a gát-

Ezek a helyzetek nemcsak azért voltak nehezen kezelhetők számomra, mert valamit nem tudtam megcsinálni, elintézni, hanem férfiúi mivoltom elevenjébe vágta...

lások, amelyek korábban bennem voltak, oldódni látszottak. Egyre könnyebben tudtam szóban megnyilvánulni olyan helyzetekben is, amelyekről korábban még álmodni sem mertem. Ennek nyomán jöttek a szakmai elismerések is, előbb osztályvezető lettem, majd egy nagyobb intézmény vezetését bízták rám,

ahol több esetben nagyobb közönség előtt kellett köszöntőt mondanom vagy beszédet, előadást tartanom. Jelenleg is felelős beosztást látok el, ahol a szóbeli kommunikáción nagy hangsúly van.

A Schönstattban is bátrabban lépünk már előbbre, hisz elvégeztük a Családakadémiát, így hivatalos előadók is vagyunk (már több alkalommal adtunk elő), majd a családnapi házigazdaságot is vállaltunk, melyet sok-sok kegyelemmel telve tudtunk megélni.

Többen kérdezték már, hogy milyen érzésekkel viszonyulok a képzés nélküli óvónőhöz, aki a probléma kirob-

bantója volt. Ma már nemhogy nem neheztelek Rá, hanem azért imádkozom, hogy megtalálja lelki békéjét, és el tudja fogadni a Jóisten feléje kinyújtott kezét.

Bár teljesen nem jött rendbe a beszédem, a mindennapokban már nincs olyan nehézségem ebből fakadóan, amely zavarna vagy jelentősen hátráltatna. Meggyőződésem, hogy ha nem ezt az utat járom végig, akkor hitemben is máshol tartanék. Bizonyára hajlamosabb lettem volna az elbizakodottságra, a gögre, a túlzott magabiztosságra, és

A Dancsók családról

Több mint egy év eltelt azóta, hogy a magyarországi Schönstatt-családunkban újabb ablak nyílt a mennyországra Dancsók Péter halálakor. Szülei a hatalmas fájdalomhoz képest jól vannak; nagy erővel, hittel, küzdelemmel és Isten kegyelmébe kapaszkodva élik (túl) a mindennapjaikat. Derűsen, oldottan vettek részt a családnapokon, és külö-

örülök, hogy mindezen folyamat által ilyen közvetlenül meg tudtam tapasztalni a Gondviselést.

A mostani életállapotomat és az érzéseimet a következő kis történet szemlélteti a legjobban: Néhány évvel ezelőtt hétvégén rádiót hallgattunk, miközben tetünk-vettünk, és pont a dadogásról volt szó a műsorban. Teljes meglepetésemre az egyik kisgyermekem megkérdezte:

– Apa, mi az a dadogás?

Én köpni-nyelni nem tudtam, de erőt vettem magamon, és próbáltam pár ép-kézláb mondatot mondani:

– Tudod kisfiam, az olyan, amikor egy ember egy szótagot megismétel, mert a benne lévő feszültségek, nehézségek miatt nem tudja azt egyszerre kimondani.

Mire a kisfiam:

– Apa, megmutatod, hogy milyen az, amikor valaki dadog?

Szólni nem tudtam, csak csendben kimentem a nappaliból, és könnyek között tekintettem fel az Égre! Köszönöm, Istenem!

nösen szép, ahogy a többiekre figyelve őszintén, de nagyon tapintatosan osztották meg tapasztalataikat. Valódi Istenélmény velük találkozni! Továbbra is számítanak a kitartó imákra, és azt kérik, hogy akinek eszébe jutnak, egyszerűen mondja ezt: „Istenünk, adj erőt Edinának és Tamásnak! Adj örömet Julcsinak!”

Legyen zene

Nagylányunk hatodik éve tanul fuvolázni, a 2017–18-as tanévben már gimnáziumi tanulmányok mellett járt a zeneiskolába. Jól tanuló, motivált gyerekekről van szó, a félévi bizonyítványa is majdnem kitűnő lett, miközben nagy elánnal készült a tavaszi országos fuvolaversenyre. Januárban (talán isteni sugallat hatására) számba vettük, hogy milyen leterheltséget jelent számára a gimis órarend (heti 38(!) óra) mellett a fuvola, a zongora, a szolfézs, valamint az otthoni zenegyakorlás és a készülés a gimnáziumi tananyagból. Arra jutottunk, hogy heti átlag 55 óra tanulmányi jellegű leterheltség mellett aligha jut elegendő ideje arra, hogy a néhány utolsó gyermekévet egészséges, lázadó kamaszként tölthesse.

A felismerés hatására nekiálltunk keresni a megoldást. Felmerült, hogy legyen magántanuló, de amellett, hogy nem csak előnyét láttunk a dolognak, az iskola igazgatója sem volt partner ebben a váltásban. Csak rossz és még rosszabb megoldásokat láttunk, nem találtuk számára a kiutat. Ő nem tudott sokat az aggodalmainkról, igyekezett mindenhol megfelelni az elvárásoknak, ami egyelőre ment is neki, de továbbra is meggyőződésünk volt, hogy ezt nem csinálhatja még három és fél éven keresztül.

Ebben a helyzetben értünk el egy pénteki napon a fuvolaverseny területi válogatójához, amikor egy háromtagú zsűri előtt játszották el a gyerekek két verseny darabjukat. Jól sikerült az elő-

adás, a leányzó bejutott az országos döntőbe. Örültünk az eredménynek, de ez újra felvetette a hogyan tovább kérdését, mert a továbbjutás még több készülést jelentett a következő 3 hónapban.

A következő fuvolaóraja hétfőn volt. Este ragyogva jött haza. A tanára ugyanis elmesélte neki, hogy szombaton, az elődöntő utáni napon felhívta őt az egyik zsűritag, aki a pécsi Zeneművészeti Szakgimnázium fuvolatanára. Azt kérte tőle, hogy bár tudja, hogy nem szeretnénk ilyen fiatalon zenei pályára állítani a lányunkat (valóban ezért döntöttünk korábban a kaposvári gimnázium mellett), kérdezze meg tőlünk, hogy nem gondol-

tuk-e meg magunkat, mert ha igen, akkor Réka fel van véve a 2018-ban induló osztály egyik fuvolás helyére. A leányzó repesett az örömtől, mi pedig döbbenet néztünk egymásra, mindketten azonnal éreztük, hogy ez lesz a jó megoldás. A pécsi tanárnót már ismertük korábbról, jó szakembernek, és ami legalább ilyen fontos, jó embernek ismertük meg, és mások is így nyilatkoztak róla. Biztosra vettük, hogy nála jó kezekben lenne a gyermek, és egy évvel érettebben nyugodtabban engedjük el kollégistának is.

Úgy döntöttünk, hogy a lányunkra bízunk a döntést, de elmondtuk neki, hogy mi mit gondolunk az első

gimnáziumi tanév eddigi tapasztalatai alapján. Ő a pécsi iskola mellett döntött, ami azt jelentette, hogy még azon a héten pénteken fuvola, szombaton szolfézs felvételre kellett mennie. Mindkettőt sikerrel abszolválta, így most kíváncsian várjuk a pár hét múlva esedékes iskolakezdést.

Eddigi életünk folyamán már többször megtapasztaltuk, hogy milyen, amikor a Jóisten közbelép az érdekünkben, de ezeket az eseményeket eddig csak utólag ismertük fel. Most viszont szemtől szemben élhettük meg a csodát, a megoldhatatlannak tűnő helyzet megoldását. Hála és köszönet érte!

Mária út, egy kicsit másképp...

Történetünk egy plébános otthonában kezdődik, ahol két fiatal térdel. Azon az estén jegyezték el egymást, és eljöttek az örömhírt megosztani. A papbácsi a fejük fölött valamiféle ajánló imát mond, a Szűzanya oltalmába ajánlja őket. Annyira izgatottak ők, hogy félfüllel hallják csak az atyát, rózsaszín ködben lebegnek.

Esküvő után következnek a szürke hétköznapiak, összecsiszolódás, ami nagyon-nagyon nehezen megy, mert a fiú korán elvesztette szüleit, egyedül nőtt fel, a lány pedig szigorú szabályok szerint élő családból jött. Az egyik

rendszerző, halk, nyugodt és megfontolt, a másik szétszórt, cserfes, nyüzsgő, és néha meggondolatlan.

A násznagyok az esküvőjükön egy történettel ajándékozták meg őket, ami két éles kőről szólt amiket betesznek egy zacskóba és elkezdik őket rázni. Vagy összecsiszolódik a két kő, vagy kivágják a zacskót és szétgurulnak. A házasságuk szatyra már összeviszsa karcolt zacskó, és biza néhol már lassan szakadozik.

Az első gyermekük is megszületett már, amikor sikerül egy új autót, egy kis Matizt vásárolniuk hiteltre. Az autó és a gyerek is még csak

Teltek az évek és mindketten érezték, hogy új esélyt kaptak, és már nem élhetnek úgy, ahogy előtte.

hároméves volt, amikor elhatározták, hogy Székelyföldre mennek három napot nyaralni, hogy megjárassák a kicsi kocsit. Hazafele tartva szombat este a Királyhágóról leereszkedve egy kanyarban megcsúsznak, a kocsiről irányíthatatlanná vált, és a tetején háromszor-négyszer megpördülve a szakadékba zuhant. Egy fa lombjában landolnak kerékekkel fölfelé. Az autóból minden kiszóródott, az 50 méteres kötél nem volt elég hosszú, hogy kihúzza őket a szakadékból. Ők mégis úgy szállnak ki az autóból, hogy a hajuk szála sem görbült meg. Valaki ott volt akkor, és kérte az Élet Urát, hogy hagyja meg az életüket, ahogy az a bizonyos vincellér kérte urát a fügefafa érdekében.

Teltek az évek és mindketten érezték, hogy új esélyt kaptak, és már nem élhetnek úgy, ahogy előtte. Közben megszületett a második gyermekük, egy kislány, amikor Bőjte atya Csíksomlyóra toborzott segítőköt, elkezdni a Mária-kert építését. Ott találkoztak öt fiatallal, négy fiúval és egy lánnyal. A fiúk kerékpáron tették meg az utat a Balatontól Csíksomlyóig. Ezek a fiatalok nagyon lelkesek voltak, mindig ott voltak, ahol segítség kellett, a misére elsőnek érkeztek, aktívan részt vettek, énekeltek, és utolsónak hagyták el a kis kápolnát. Derűsek és vidámak voltak. A már kétgyerekes házaspár a lelkigyakorlat végén meghívta a fiúkat, hogy visszaúton látogassák meg őket otthonukban. Két szép napot töltöttek velük, és figyeltek. Az ifjak viselkedése mély nyomot hagyott a házaspárban. Mikor elbúcsúztak, érezték, hogy milyen jó

lenne, ha az ő gyermekeikből is majdan ilyen ifjak válnának.

Teltek az évek, időközben megszületett a harmadik gyermekük is, és egyre jobban szerettek volna egy közösséghez tartozni. Több lelkiséggel is megismerkedtek, de valahogy nem ragadta meg őket egyik sem. Egy egyházmegyei családos táborban találkoztak a Radnai házaspárral, ahol először hallottak a schönstatti családmozgalomról, évekkel később pedig az egyházmegyei családos csoportba egy schönstatti Mária nővér érkezett. Ő a Schönstatt családmozgalom kezdeteiről, az alapító atyáról és a mozgalom céljairól beszélt. Nem sokkal a nővérről való első találkozás után elindult egy kis családos csoport. Minden hónapban találkoztak, és apránként bevezetést kaptak a lelkiség mélységeibe. A nővér nagy türelemmel tárta fel előttük a mozgalom alapértékeit.

A házaspár felfedezte az önnevelés útját, azt, hogy nem az a fontos, hogy kinek van igaza, hanem az, hogy kiből

van több szeretet. Lassan megszületett bennük a vágy egy erősebb elköteleződés iránt, így juthattak el a szeretetszövetség megkötéséig.

Visszatekintve az elmúlt húsz évre, kibontakozott előttük, ahogy a Szűzanya a kapcsolatuk elejétől oltalmazta őket, vigyázott rájuk, és vezette őket

szinte észrevétlenül egy máriás lelkületű paptól a Schönstatt felé. Utólag derült ki az is, egy „véletlen” folytán, hogy azok a fiatalok, akikkel jópár évvel azelőtt találkoztak, és akik olyan nagy hatással voltak rájuk, szüleikkel együtt a Schönstatt mozgalomhoz tartoztak, és ez az út, amire Mária hív, az ő útjuk is.

Szövetségben Kentenich atyával

Schönstattal való megismerkedésünk során nagyon hamar szoros kapcsolatba kerültünk Kentenich atyával.

Már az első családnapokon – amit Gódány Rita és Róbert, valamint Ther Ági és Tóni tartott – megérintett minket az Ő személyisége, mély hite, a Szűzanyára való ráhagyatkozása, eltökéltsége, mosolya, egyházszeretete. Kentenich atya élete, történelmi szerepe fogott meg minket első körben, aztán tanítása, gondolatai is egyre közelebb kerültek hozzánk. Kentenich atyával való kapcsolatunkat tovább mélyítette

Péter atyánkkal való megismerkedésünk, aki akkoriban – 2010-ben – kispapként fél évig éppen Magyarországon tanult. Meghívott minket Kentenich olvasókörré, buzdított minket, hogy jelentkezzünk a Kentenich vetélkedőre, és egy kis fordítani valót is kaptunk

tőle. Örömmel csatlakoztunk ezekhez a kezdeményezésekhez, melyek során egyre jobban megismertük Kentenich atya életét. Megtapasztaltuk, hogy mindig választ kapunk életünk kisebb-nagyobb kérdéseire, problémáira.

A nagy jubileumra való felkészülés jegyében, az Atya évében lehetőség volt arra, hogy szövetséget kössünk Kentenich atyával. Vonzott minket ez a lehetőség, ugyanakkor kérdések is felmerültek bennünk, hiszen mi ekkor még nem kötöttünk szeretetszövetséget a Szűzanyával, így nem tudtuk, köthe-

tünk-e így egyáltalán szeretetszövetséget Kentenich atyával. Bizonytalanságunkban Ritához és Róberthez fordultunk. Miután kérdéseinket megosztottuk velük, egy kis csendes imádságot követően Róbert így szólt hozzánk: „Kössetek szövetséget Kentenich atyával, hogy

...MOST kell cselekednünk, MOST kell igent mondanunk a Szűzanya hívására, MOST kell bizonyítanunk, hogy tényleg szeretjük őt.

elvezessen benneteket a Szűzanyával kötendő szeretetszövetséghez.” Ezzel a megerősítéssel kötöttük meg 2011 októberében Kentenich atyával a szeretetszövetséget, majd a következő tavasszal a kápolnaünnepén a Szűzanyával is.

Azóta is igyekszünk Kentenich atyával együtt járni az utunkat. Szeretnénk Őt minél jobban megismerni, gyakran kérjük tanácsát, amikor elbizonytalanodunk, és közbenjáró segítségét, amikor úgy érezzük, hogy „fogytán a borunk”.

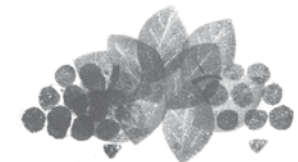
Kentenich atya közelebb hozta hozzánk Schönstatt lelkiségét is. Az Alapító Okiratból a kedvenc mondatunk: „Most van erre a legjobb alkalom.” Számunkra ez azt üzeni, hogy MOST kell cselekednünk, MOST kell igent mondanunk a Szűzanya hívására, MOST kell bizonyítanunk, hogy tényleg szeretjük őt. És akkor – ígérete szerint – idetelepszik közénk, és bőkezűen osztja kegyelmeit.

Amikor 1914-ben Kentenich atya és a fiúk szeretetszövetséget kötöttek a Szűzanyával, még nem tudták, hogy mit hoz a jövő, mi lesz a schönstatti múltból.

Meghallották a Szűzanya hívását és válaszoltak... Kicsit hasonló a mi életünk is, pontosan nem tudjuk, hogy mire mondunk igent, de folyamatosan hív minket a Szűzanya, ezért mi is meghívjuk Őt az otthonunkba és az életünkbe.

Felajánljuk a kegyelmi tőkébe életünk eseményeit, a naponta adódó kisebb-nagyobb nehézségeket, a fáradságot, az örömeinket, bánatainkat... Ha ezeket a Szűzanyának átadjuk, akkor könnyebb azok elfogadása is. Reggel felajánljuk valakiért a napunkat, egy-egy családtagért, a schönstatti közösségért, és amikor jön egy nehézség vagy öröm, akkor igyekszünk arra a személyre, ügyre gondolni, akit a szívünkben hordozunk. Mindent, amit a jó Istentől mindennapjainkban kapunk – jót és rosszat egyaránt –, megpróbálunk „beledobni a korsóba”.

Közbenjáró segítségét a közelmúltban építkezésünk kapcsán tapasztaltuk meg. A nyár elején kicsit megakadt az építkezés, nem úgy alakultak a dolgok, ahogy szeretttük volna, és úgy éreztük, hogy némi kegyelmi tőkét kell gyűjtelnünk. Elhatároztuk, hogy a Kockázatni bátor kilenced imádkozásával kérjük Kentenich atya közbenjárását. Már néhány nap után megtapasztaltuk, hogy Kentenich atya „intézkedett”, és új lendületet vettek a munkálatok. A kilencedet azóta is naponta imádkozzuk, és lassan beköltözhetünk új otthonunkba...

Szövetségkötés Kentenich atyával

Kentenich atya egyházi utasításra Milwaukeeban élt 1952-től 1965-ig. Ebben a számkivetett helyzetben az ott élő családokat segítette és 1956 elején rendszeresen kezdett találkozni néhány házaspárral. Hétfőről hétfőre találkoztak, amikor Kentenich atya rövid beszédek tartott nekik. 1956. március 12-ei előadását a következő szavakkal zárta¹:

„Meg kell tanulnunk szentté válni a zűrzavaros világban. Mindig azt kérdezzék: Mi az alapelv? Kövessék a lelkiismeretüket, ami a Jóisten fennhatósága alá tartozik. Ha mindenkinek hiszünk, összezavarodunk. Kövessék az egyszerű alapelveiket, az értelmüket. ...

Meg akarunk tanulni a mi drága Szűzanyánk iskolájában, a szeretetszövetségben két lábbal a földön járni – nem csak egy lábbal –, és megragadni a csillagokat mindkét kezünkkel. Manapság a szeretetet nem jól értelmezik még a szószéken sem. Meg akarunk tanulni szeretni természetfölötti természetes szeretettel. Emlékezzenek arra, hogy Isten a vezetője a lelkiismeretünknek.

A gyerekeinknek meg kell tanulniuk a lelkiismeretüket követni. Egyszerű, szilárd alapelveket kell adnunk nekik. ...

Nem gondolják, hogy jobb a lelkiismeretüket kérdezni, hogy mi Isten akarata, mint látomásokat keresni? Ha megtanulják követni a lelkiismeretüket, akkor készek arra, hogy a koncentrációs táborba menjenek. Én Önökkel megyek.”

Ha szeretnétek, hogy Kentenich atya veletek tartson, és szívesen tennétek ezért valamit, akkor jelentkeztek a márciusi ünnepélyes szövetségkötésre Kentenich atyával. Jelentkezni Fleischer Zoli és Andinál a zfleisch@freemail.hu címen lehet.

Isten ajándékai

Már amikor hazajöttünk második babánkkal a kórházból, azon pityeregtem, hogy milyen kár, hogy nem lehet több gyermekünk. Hát lehet, hogy szülni már nem fogok, de azért lehet még gyerekünk: örökbefogadással!

Az örökbefogadást nagyon szépen előkészítette nekünk a Jóisten és a Szűzanya. Kislányunk ötévesen örökbefogadós játékot kezdeményezett, és sokat beszélgettünk vele erről a témáról. Mivel mi is és ő is szeretnénk volna még egy testvérkét, javasolta, hogy fogadjunk örökbe. Vágyaink találkoztak egymással.

Nyáron, az óbudavári családnapokon több olyan párral találkoztunk és hosszasan beszélgettünk, akik örökbefogadtak gyermeket. Innen egyenes út vezetett bennünket szeptemberben a Tegyesz-hez, hogy örökbefogadó szülőknél jelentkezünk. Az „Isten hozott!” felirat fogadott bennünket. Tanfolyam, pszichológiai vizsgálat, környezettanulmány...

Közben volt egy kislány, akit nyáron otthagytak a szülőanyukája a nevelőszülőnél. Mivel fél évig nem jelentkezett nála újra, elindult az eljárás, hogy örökbefogadhatóvá váljon. 2016. áprilisban a kislány hivatalosan örökbeadható lett.

Ugyanekkor a mi papírjainkra is rákerült az utolsó pecsét. Na, gondoltuk, most jön a néhány évi várakozási idő. Tévedtünk. Június 3-án, Jézus Szent Szíve ünnepén a nagymamám elköltözött a Mennybe. Délután megcsörrent a telefon. A Tegyesz-től hívtak, hogy van

egy másfél éves kislány... Mint derült égből a villámcsapás! Másnap, Mária Szent Szívének ünnepén bementünk, beszélünk róla, és eldöntöttük, hogy szeretnénk vele találkozni. Hatalmas barna szemű és gyönyörű szempillái azonnal rabul ejtettek minket.

Kaptunk pár nap gondolkodási időt. Hogyan döntsünk? Itt a temetés, és most meg kell hoznunk életünk egyik legnagyobb döntését. Próbáltunk figyelni az Isten által küldött jelekre (pl. megakadt a szemem kislányunk pólófeliratán). Igent mondtunk.

Megkezdődött az ismerkedés. Meglátogattuk a kislányt a nevelőszülőnél, és

¹ On Monday Evenings Book 1, Waukesha 1995. 228., 229. oldal

elmondtuk a gyerekeinknek a nagy hírt. Gyermekünk rettentő izgatottak voltak, alig várták, hogy találkozhassanak új testvérkéjükkel. Ajándékokat készítették neki, és nagy örömmel játszottak vele. Egy hónap ismerkedés utána kisfű vég-

leg nálunk maradt. Innentől kezdve egy család lettünk.

Történetünket hadd zárjam középső gyermekünk kisöccséhez intézett kérdésével: „Ugye mi örökre barátok leszünk?” Úgy legyen! Ámen.

A válasz

Osztályfőnökként folyton jár az agyam, mivel tudnám a diákjaim lelkét is építeni. Láttam valakinél egy nagyon jó ötletet: elgondolkodtató kérdéseket, klassz mondatokat nyomtatott ki, és kitétte az osztályterem falújságjára. A gyerekek így napmint nap találkozhattak ezekkel a jó gondolatokkal, lehetett róluk akár órán, akár csak maguk között beszélgetni, eszmét cserélni.

Össze is írtam én is jó pár bölcsességet: „Miért élek?” „Van céloom?” „A rosszabbat könnyebb tenni, mint a jót.” „Ki a legerősebb?” „Szeret engem valaki?” „Fontos vagyok?” „Ha elbuktam, fel lehet újra állni!” „Egy életem van.”

Hétfő reggelre kiválasztottam az első, legfontosabb kérdést, és kitétem a falújságra: „Szeret engem valaki?”

Másnap láttam a következő feliratot a papíron: „SZERESSÜK, PALI BÁCSI!”

szeretek nagyon
 vidám keresem akivel
 mindent fiatalos szeretném kirándulni
 beszélgetni szeretnék most igazi velem
 válaszolni egyedül új nekem mindig jó társat
 szívésen kedves jó társat
 romantikus kapcsolat élek vágyom
 őszinteség pozitív mellett számomra
 imádom zenét mások akinek férfi érdekel
 optimista élni zene természetet utazni fontos
 néha te járnál talán hasonló filmeket férfit élet
 társam szeretni nyitott hozzám olvasni
 előfizető lenne szeretem egymás
 őszinte intelligens színházba igényes valaki boldog sportolni
 együtt személyes élet tudok állatokat találkozás
 ember kapcsolatot komoly keresek minden

Filoména

Boritt és Pétert a „kezdetektől” ismerem, együtt kezdtük schönstatti utunkat. Életük, törekvésük példa számunkra.

Mutassátok be kérlek, a családodat!

Kalicz Péter és Bori vagyunk, 16 éves házások. 6 gyermekünk van: Kincső 15 éves, Regő 14, Hanga 12, Emese 10, Iringó 8 éves, Filoména pedig 7 hónapos. Sopronban élünk, Péter az egyetemen oktat.

Péter: Budapesten házasodtunk össze, és amikor kiderült, hogy Sopronban fogunk élni, a jegyes oktatónk és eskető papunk, Bíró László a soproni Laci atyához irányított minket, azzal az indítattal, hogy Sopronban jó kis schönstatti

közösség van, és ez milyen jó hely lesz nekünk, mint friss házásoknak.

Bori: Én már régebről is ismertem egy házaspárt Budapesten, akik Schönstathoz tartoztak. Az ő életük nagyon szép minta volt számomra. Beszélgetéseink alapján úgy éreztem, fontos nekik Schönstatt, jó nekik oda tartozni. Már akkor megfogalmazódott bennem, de jó lenne nekem is ehhez a közösséghez csatlakozni.

Miután összeházasodtunk, meghívtak minket az akkor induló „nulladik”

csoportba. Ekkor már vártuk első gyermekünk, Kincső érkezését. Ettől kezdve egyre jobban elköteleződöttünk. Minden évben elmentünk Óbudavárra a családnapokra, és a hitünk is lassan fejlődni kezdett.

Milyen fontos lépcsőfokokat éltetek meg ezen az úton?

Itt, Sopronban azóta is liga-csoportba tartozunk. A nyári családnapok közül egy idő után már az Atya-szeminariumra kezdtünk járni, hogy minél jobban megismerhessük alapító atyánkat. A koronázás fontos volt számunkra, nagyon megérintett minket, hogy ez tulajdonképpen a Szeretetszövetség megerősítése. Otthonunk-

ban a Bátor Elköteleződés Királynőjének koronáztuk a Szűzanyát. Sokkal erősebben vezet minket azóta.

Péter: Friss megtérőként, református vidékről származva a Szűzanya-tisztelet egyszerűen ismeretlen volt számomra. Kentenich és Tilmann atyának köszönhetjük, hogy Mária szeretete így beáramlik a családukba. Például ismeretlen volt nekem az is, hogy a Szűzanya a Magyarok Nagyszónya. Ma már a mindennapjainkban is megéljük ezeket az eszméket.

Majdnem 45 éves voltam, jó munkáért imádkoztam..., megkaptam...: Isten megerősített az anyaságban. Ekkor azt tudtam mondani: FIAT.

Úgy tudom, Filoména születése is erősen összekapcsolódik ezzel az úttal, a hitbeli fejlődéssel...

Bori: Igen. Filoména érkezése előtt „lelki szárazságban” éreztem magam. A gyerekek mind óvodába, iskolába jártak már, munkát még nem akartam vállalni, legfőképpen a nyár miatt, és mert Péter rengeteget dolgozik. 42 évesen volt egy korai vetélésem. Akkor nagyon megrémültem a feladattól, még egy várandósság, még egy újszülött... Keresni kezdtem, mi az Isten akarata. Nem tudtam, mit csináljak, még azt sem, mit imádkozzak egyáltalán. Lehetőségem volt – mert Sopronban könnyű dolgunk van, még válogathatunk is – napi szentmisére járni. Elkezdtem megismerni hitünk tanításait, igazságait (eddig nem voltam vele tisztában). Majdnem 45 éves voltam, jó munkáért imádkoztam..., megkaptam...: Isten megerősített az anyaságban ☺. Ekkor azt tudtam mondani: FIAT. De akkor, Atyám, mindenről te gondoskodj! És valóban mindenről gondoskodott!

Mit szóltak a barátok, a rokonság?

Hát, ettől eléggé tartottam. De aztán senki nem mert nekem semmit mondani, legfeljebb a hátam mögött. Amikor megtudtam, hogy állapotos vagyok, arra gondoltam, a sógornőmnek kellene szülni, hiszen ők várnak évek óta kisbabára... Elég izgulós vagyok, végig nagyon fáradt voltam, semmire sem voltam képes, csak amit muszáj volt. *Például egy 140 nm-es lakást kifesteni...*

Akkor költöztünk egy nagyobb lakásba, Filoména már ide érkezett.

Nagy kegyelem volt, hogy a szülés napjáig minden nap el tudtam menni szentmisére, sokszor szentségimádásra is.

Honnan ered a Filoména név? Miért pont őt választottátok?

Fogantatás előtt olvastam egy könyvet Szent Filoménáról, az akkor nem fogott meg, aztán kezembe került egy másik, Zipernovszky Judit: Csodatévő Szent Filoména. Ez a könyv, Szent Filoména csodáival szíven ütött, hogy ő a fiatalság védőszentje, sok csoda fűződik hozzá. Égi közbenjárónak hívtam, és ez megnyugvással töltött el engem. A nyaki redő vizsgálatról Győrbe küldtek. Sajnáltam, hogy nem vittem el magammal

a legelőször olvasott könyvet, mert abban benne volt, hol van Filoména oltár Magyarországon. Arra gondoltam, de jó lenne most egy Filoména oltárnál kicsit imádkozni. A győri kórház mellett van egy templom, gondoltam bemegyek megnézni, hátha lesz arra lehetőség, hogy aznap is részt vehessek szentmisén. Sopronból annyira korán kellett indulnom, hogy a reggeli misére ott nem tudtam elmenni. Ahogy bemegyek, látom, hogy egy hatalmas Feszty Masa Filoména kép van a bejáratnál, ezt isteni üzenetnek vettem. Kértem Szent Filoménát, hogy a győri vizsgálat kisebb értéket mutasson, nekem ez lesz a jel, hogy minden rendben van, nem kell izgulnom.

Ahogy mentem a kórházba, rossz helyre mentem vizsgálatra, tulajdonképpen csak egy szóbeli tanácsadás lett volna. De én ultrahangra mentem, mert azt hittem, ezért küldtek, megnézték és a vizsgálat kevesebb értéket mutatott. Mellesleg mondták, hogy teljesen rossz helyen járok, és elküldtek oda, ahova valóban szólt a beutaló. Nagyon megörültem, és visszatértem a templomba, hogy hálát adjak. Erre látom, hogy gyászmise lesz. Ó köszönöm Istenem! És így lett misém is aznapra. (Ez nem volt a miserendi kiírásba, és úgy tűnt aznap nem tudok menni szentmisére.)

Péter, te hogy élted meg ezt az időszakot?

Majdnem minden reggel együtt mentünk misére. Filoména 6 hetes kora óta újra jár Bori is, legtöbbször együtt tudunk menni most is. Bori után én is beléptem a Rózsafüzér-társulatba, és „megörököltem” tőle az Oltáriszentség előtti óráját is az Örökimádás kápolnában. Az

Oltáriszentség a hitünk erőforrása, ezt sem tudtuk (éltük át) régebben.

Milyen volt Filoména születése? Érdemes leírni?

Hát persze! Ebben is végig éreztem a kegyelmet, hogy mennyire szeret minket a Jóisten.

Az orvos rosszul számolta ki a gyermek születésének dátumát, a korai ultrahangos értékekből kiindulva. Ezért a szülés időpontját két héttel (!) korábbra írta, mint szerintem várható lett volna.

Így az utolsó tíz napban mindennap mennem kellett. Már nagyon vártam, hogy mikor indul meg a szülés.

Nagyon sokat híztam, nagyon elnehézültem. A babára mondták, 4 kg feletti lesz. (Én 158 cm magas vagyok és kb. 55 kg voltam állapotosságom előtt.) Egyik reggel már voltak jósló fájásaim, de elmúltak.

Aztán a születés napján éreztem, hogy többször vannak jósló fájások, de nem rendszereződtek. Estére már úgy éreztem, hogy közeledik a szülés, de Péter nagyon marasztalt még, hogy csak várjunk, várjunk, mert az ő tapasztalata az volt, hogy eddig mindig túl korán értünk a kórházba.

Az akkori legkisebb gyermekünk, Iringó aznap még regnumon volt, valaki hazahozta, őt még megvártuk, én már indultam volna a kórházba, de Péter még nyugalomra intett, még Iringót is elrendeztük, és még az esti imát is elimádkoztuk. Aztán mondtuk a nagyoknak, hogy este be fogunk menni a kórházba, ne izguljanak, reggelre minden kiderül. Még imádkoztunk egy ideig, aztán már a nagyok kérlelték Pétert:

Édesapa most már vidd be édesanyát, nem látod? Mindjárt meg fog szülni itt-hon. Kocsival mentünk, én már nagyon rosszul éreztem magam. Második gyermekünk keresztmamája szülésznő a kórházba, ő már beszólt, hogy készüljenek, mert megy egy hatodszorra szülő anya. Így már vártak ránk egy ideje, mivel mi még itthon imával „húztuk az időt”.

A kórházi szülésznő egy 40 év tapasztalattal rendelkező idős nő volt, az ügyeletes szülész nem volt fent a szülészetben, csak egy fiatal rezidens orvosnő.

Az egész szülés olyan hipp-hopp ment, a szülésznő irányításával, hogy amire az ügyeletes orvos felért, már megvolt a baba. Így mindenben tulajdonképpen a szülésznő irányítása döntött. Aki oxitocint adott, de például gátvédelemmel szülhettem (mind az öt gyermekemnél korábban vágta).

A szülőágyon is végtelen fáradtnak éreztem magam, és valami ilyesmit mondtam: „Istenem, nem bírom, segíts, egyedül nekem nem megy most!” – és átadtam neki az irányítást. A fájásaim intenzívek voltak, de rövidek, két ilyen fájást használt ki a szülésznő, és nyomták, húzták a kisbabát, aki, amikor kint volt kiderült, hogy 55 cm és 4810 g! Na, ekkor már mindenki nagyon elégedett volt (velem is) hogy egy ekkora baba, egy ekkora nőben, és ahhoz képest minden simán ment.

Filoménát az első két órában odaadták, és mellre rakhattam, ötödik gyermekünknel ez egy komplikáció miatt elmaradt. Annak, hogy jól szopik és ott maradhat, nagyon örültem.

További csodának éltem meg, hogy 4 napig egyedül voltunk egy két ágyas

szobában! Így nyugodtan pihenhettem, hálát adhattam. Isten, az angyalok, Filoména és én. Ez egy csodás erővel feltöltő idő volt. Aztán egy barátnőm komatálát szervezett, ami nagy segítség volt az első időben, mert hazatérve minden gyerek szinte szétszedte Filoménát, és egy perc pihenést sem adtak nekünk.

Azóta is sokszor megy a harc érte, ki legyen vele, ki öltöztesse reggel? Ki vigye le a babakocsihoz? Ki fogja?

Még Regő fiunk is, aki eleinte látszólag nem fogta meg szívesen, csak néha nagy titokban hajolt fölé, amikor úgy gondolta, épp nem látja senki, ma már szívesen odahajítja a fejét, hogy Filoména „simogassa”.

Úgy látom, hogy minden gyermekünk lelki fejlődésében is sokat számít,

nem beszélve a későbbi életükre nézve szóló nagy tapasztalatokról.

Szent Filoménát a születés óta nagyobb tisztelettel vesszük körül, minden más gyermekünk „kísérésére” is megkértük.

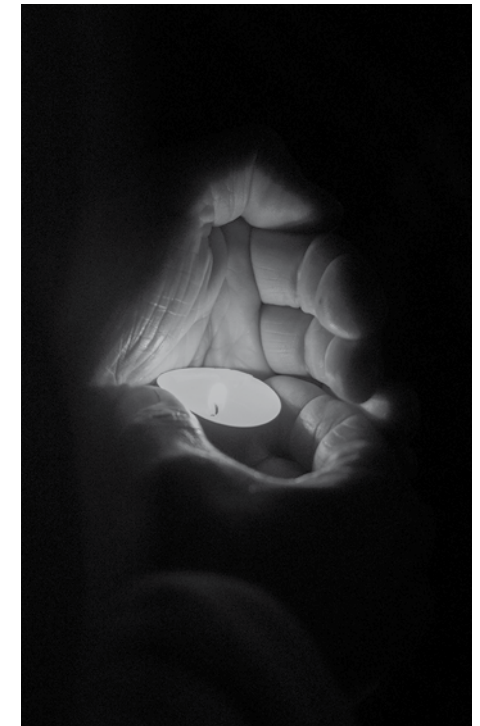
Legfiatalabb gyermekünk elfogadása, a várandósság és a születés utáni idő is arra tanít minket, hogy mi saját erőnkől semmit sem tehetünk, mindent

kegyelemből kapunk, és ha merünk igent mondani Isten akaratára, akkor különleges kegyelmeket is ad hozzá. (A keresztekéről most nem beszélünk, de azok is voltak, vannak, ezeket is a Szűzanya szíven keresztül Jézus szívébe helyezzük, és így mondjuk: „Atyám, legyen meg a Te akaratod mindenben, és keresztjeinkben és örömeinkben is dicsőítsd meg magad!”)

Fény rózsafüzér

Bizonyára sok családayához hasonlóan én is először¹ a konyharovatnál nyitom ki az Oázist. Mindig kipróbált, egyszerű, tápláló ételrecepteket találok itt, amolyan nem-lehet-elrontani ételeket. Minthogy újságunk – életünk – fő profilja azonban a lelki alultápláltság² elleni küzdelem, most egy lelki táplálék receptjét szeretném közzétenni. Az alapötletet a bajor Nittenau-beli Schönstatt-központból importáltuk, és számos esetben sikerült már jól elkészíteni hazai ízlésünkhöz igazítva is. Itt az óbudavári családnapi héten kifőzött változatról olvashatunk.

Este a nagyteremben gyűltünk össze, hogy legyen elég helyünk a gyertyák meggyújtásához. Már oda volt készítve a padlóra a sok-sok mécses, melyek egy nagy rózsafüzér alakját formázták. Szinte sötétben kezdtük mondani a

¹ Persze csakis a *Gyerekszáj*-apróságok elolvasása után...

² Kentenich atya kifejezése.

Schönstatt forrása

Miatyánkokat-Üdvözlégeket a szokott módon, csak a számolás módja tért el: minden Üdvözlég előtt valaki odaléphetett meggyújtani a soron következő mécses, és elmondani – hangosan, vagy csak magában – a szándékát, amiért felajánlotta az imát. (Akkor kezdtük a közös imát, amikor meggyulladt a gyertya.) Mire véget ért a rózsafüzér, meghitt fénybe borult a terem. Az első néhány szándék – mécses – lassabban talált gazdára, de aztán mintegy ráérettünk az ízére, és szinte kevésnek bizonyult az öt tized... Nagyon szép volt, ahogyan az emberek különbözősége megmutatkozott ebben a pici gesztusban is. Volt, aki férfiasan-katonásan három gyertyát is meggyújtott „egy füst alatt”, hogy pörgősebben menjen a dolog, volt, aki csendesen-nőiesen-szemlélődve mondta a titkát. Így persze számítottunk rá, hogy jóval tovább tart majd a megszokottnál a rózsafüzér, bőven szántunk rá időt.

Pénteken az aratásnál sokan kiemelték, milyen mély élmény volt számukra ez az alkalom, és néhányan egyből szándékoztak továbbterjeszteni is. Nagyon alkalmasnak tűnik pl. arra, hogy oldja az alkalmilag együtt imádkozók gátlásait, azokét is, akik nem mernek megszólalni egymás előtt, mert az a kis matatás a mécses körül mégiscsak valamilyen tevékenység...

Néhány apró gyakorlati részletre érdemes odafigyelni, pl. hogy biztonságos mécsesstartók-alátétek legyenek kéznél a padló védelmében, hogy gyufa akadjon elegendő, hogy legyen, aki elkezd az énekeket, elmondja az ima módját. Ki-ki változtassa meg szabadon az „alapreceptet” az adott közösség ízlése, igénye szerint, pl. kisgyerekes családban elég lehet egy tized is, és elektromos mécseseket is használhatunk. Október a rózsafüzér szezonja, készítsük el magunknak és a közösségeinknek minél többször!

„Időt, mégpedig minőségi időt kell hagynunk magunknak, amely türelmes és figyelmes odahallgatásból áll, hogy a másik kifejezhesse mindazt, amit ki kell fejeznie. Ez megköveteli azt az aszkézist, hogy nem kezdünk azonnal, az első adandó pillanatban beszélni. Ahelyett, hogy rögtön elmondanánk a véleményünket és tanácsokat osztogatnánk, biztosítanunk kell a másikat arról, hogy mindent meghallgatunk, amiről ő úgy érzi, hogy el kell mondania. Ezzel együtt jár, hogy belső csendet kell teremtenünk, hogy szív- és elmebeli zajok nélkül hallgathassunk oda: el kell hagyni minden sietséget, részt kell vennünk a másik gondjaiban és bajaiban, teret kell biztosítanunk számára. A házastárs gyakran nem megoldást vár a problémáira, hanem azt szeretné, hogy meghallgassák. Éreznie kell, hogy a baját, csalódását, félelmét, haragját, reményét, álmát befogadták.”

Amoris Laetitia, 137.

Ferenc pápa a családban megélt szeretetről kezdetű apostoli buzdítása

A lélektani beállítottságú ember szeretné pontosabban tudni: hol vannak a schönstatti lelkiség gyökerei? Maga Kentenich atya, Schönstatt alapítója önmagáról, saját történelméről és mindenekelőtt a gyermekkoráról való megnyilatkozásaiban nagyon tartózkodó volt. Schönstatt első évtizedeiben Kentenich atya kimondott irányelve volt, hogy önmagát teljesen a háttérben tartsa. Lehetőleg még a fényképezést is kerülte. Előadásaiban mindig Schönstattról beszélt, és soha önmagáról. Akkor sem, ha a gondolkodásmódjáról és tevékenységéről kérdezték. Sőt, azt mondta, hogy ebben az időben saját öntudata mintegy feloldódott a szentélyben és a Szűzanyában. A Szűzanya működését és a szentély kegyelmi forrását annyira túlsúlyban látta, hogy benne saját közreműködése mintegy elsüllyedt.

KENTENICH ATYA SZAVAI

„Mint egyfajta dogmához rendületlenül ragaszkodni kell, hogy a Schönstatt-család egész történelme folyamán sohasem lépek fel egyedül, hanem egyrészt a Szűzanyával való legelevenebb érzélelkapcsolatban, másrészt mindig ugyanabban a bensőséges és legbensőségesebb kapcsolatban a schönstatti csapattal. Ezért teljes joggal mondhatom, hogy nálam a 'semmit nélküled' nemcsak a Szűzanyára vonatkozik, hanem a Schönstatt-családra is. Bízást mondhatom, hogy minden, ami lett, közös munka volt a jelzett értelemben...”

Mindig egy isteni terv teljes tudatában történt minden. Közben szintén nem csupán vagy nem főleg munkaközösségről vagy alkotó közösségről volt szó. Az alap mindenkor egy mélyreható és átfogó lelki közösség volt; egy sajátos lelki egymásban, egymással és egymásért való lét. Vagyis egy rendkívül erős teremtő erővel bíró életfolyamat. Így volt ez kezdetől fogva...

Mindent egybevéve tehát a Schönstatt-család történelmében nem magányos személyiségként állok, hanem mindig úgy, mint a család feje.

Teljes működésem során sohasem állt az előtérben a saját személyem és saját tervem, hanem állandóan és mindig a Szűzanya: az ő lénye, küldetése és műve; később nyilván Schönstattal mint helyi és családdal való összefüggésben.”

Aztán 1942-től kezdve megváltozott Kentenich atya hozzáállása, és egyre világosabban felismerte a Jóisten tervét:

„...Nincs jogom arra, hogy saját lelki-életem történelmét személyes titokként tekintsem és kezeljem, hanem kötelességem, hogy mint a Schönstatt-család közkincsét fogjam fel. Ennek az az alapja, hogy a Schönstatt-család egész történelme kimutathatóan a saját lelki-életem kiterjesztése és megisméltése...”

Számtalan sok példát idézhetek erre a bensőséges közösségre, valamint lelki-életem történelme és a Schönstatt-család történelme közti azonosságra.

Először egy kis röpipára gondolok, mely lassan keletkezett bennem, és

amelynek kezdete visszanyúlík korai gyermekségemre:

Üdvözlég Mária, tisztaságodért,
Őrizd meg tisztán testemet és
lelkemet.

Tárd szélesre előttem szívedet és
Fiad szívét.

Adj nekem lelkeket és vegyél el
minden egyebet.

Nem nehéz felfedezni ebben a »gyöktörzet«, melyből később a Schönstatt-család egész lelkisége fakadt és táplálkozott.

Második példaként szolgáljon az a Mária-szentelés, mely kilencévesen az életembe belemarkolt, és amelynek a következő évekre kihatással kellett lennie. Nem szeretném még föllebenteni a fátlyat erről az eseményről. Ha ezt Mária-szentelésnek nevezzük, akkor hozzá kell tenni, hogy annak egy sajátos formájáról volt szó...”

Szent II. János Pál pápa is reflektált Schönstatt forrására, a schönstatti zarándokoknak mondott beszédében:

„Sok országból összejöttek, hogy megköszönjétek Istennek azt az aján-

dékát, amelyet nektek Kentenich atya személyében adott. Ti meg akarjátok újítani a lelketeket az ő személyére és küldetésére való eleven emlékezés által. Az a célotok ezzel, hogy továbbvigyétek és hirdessétek az ő lelki örökségét. Mindjobban olyan lelki családdá akartok válni, mely az eredeti karizmájából élve megvalósítja az egyház és a világ szolgálatára való küldetését.

Az emlékevi imátookban azért a kegyelemért könyörögtök, hogy alkotó módon hűek lehessetek az atyátok és alapítótok próféta küldetéséhez. Az egyház évszázados tapasztalata tanít minket arra, hogy erőteljes élet forrása a saját alapítás, de Isten egész népe számára is az alapító személyével való bensőséges, lelki kapcsolat és az ő küldetéséhez való olyan hűség, mely mindig újra figyelembe veszi az idők jeleit...”

Az a hivatásotok, hogy részesedjétek abban a kegyelemben, amelyet az alapítótok kapott, és azt az egész egyház részére közvetítsétek. Mert az alapítók karizmája olyan, mint egy lélekben ható tapasztalat, melyet áthagyományoztak a tanítványokra, hogy azok aszerint éljenek, azt védjék, elmélyítsék és állandóan továbbfejlesszék, mégpedig a közösségben és az egyház javára.”

Forrás:

1. P. Locher, J. Niehaus, H-W. Unkel, P. Vautiér† (2008): I.01 – I.02 „Die Wurzeln Schönstatts...” Kentenich reader. Schönstatt – Patres International

2. Szent II. János Pál pápa (1985): Schönstatti zarándokoknak mondott beszéde Kentenich atya születésének 100. évfordulóján, 1985. szept. 20-án, Rómában

Az „emlékezethiányos” keresztények nem találkoznak Jézussal

F erenc pápa egyik csütörtök reggeli homíliájában Szent Pál Timóteushoz intézett buzdításából indult ki. Az első levélben így szól: „Gondolj Jézus Krisztusra.”

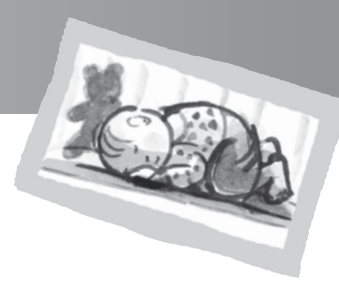
Emlékezetünkben hátra kell lépünk, hogy találkozzunk Krisztussal; hogy erőre leljünk, és előre tudjunk haladni. A keresztény emlékezet mindig találkozás Jézus Krisztussal – hangsúlyozta a pápa. A keresztény emlékezet olyan, mint az élet sója. Emlékezet nélkül nem haladhatunk előre. Amikor „emlékezethiányos”, feledékeny keresztényekkel találkozunk, rögtön észrevesszük, hogy elvesztették a keresztény élet ízét. Olyan emberré váltak, akik betartják a parancsolatokat, de azok misztikuma nélkül, anélkül, hogy találkoznának Jézus Krisztussal. Vele találkoznunk kell az életben – buzdított Ferenc pápa.

Három helyzetben találkozhatunk Jézus Krisztussal: az első pillanatokban, őseinkben és a törvényben. A pápa utalt

a Zsidókhöz írt levélre: „Emlékezzetek az első időkre, megtérésetek utánra, amikor olyan buzgók voltatok...” Mindenkinnek megvan a maga ideje a Jézussal való találkozásra. Az életemben volt egy-két olyan pillanat, amikor Jézus közeledett hozzátok, megjelent nektek. Ne feledkezzetek meg ezekről. Vissza kell térnünk ezekhez a pillanatokhoz, és beléjük kell kapaszkodnunk, mert ösztönzést nyújtanak, mert Jézus Krisztussal találkozunk bennük.

Mindenkinnek vannak ilyen pillanatai, amikor találkozott Jézus Krisztussal, amikor megváltozott az élete, amikor az Úr megmutatta neki hivatását, amikor az Úr meglátogatta egy nehéz pillanatban – jegyezte meg a pápa. – A szívünkben őrizzük ezeket, úgyhogy keressük meg őket, és gondolkodjunk el róluk. Ezek a pillanatok a keresztény út forrását jelentik, erőt adnak. Emlékszem ezekre a pillanatokra? – tette fel a kérdést a Szentatya. Emlékezem a találkozás pil-

lanataira, amikor Jézus megváltoztatta az életemet, amikor megígért valamit? Ha nem emlékszünk, keressük meg ezeket a pillanatokat!

A második találkozó Jézussal őseink emlékezetén keresztül jön létre. Őket a Zsidókhoz írt levél „vezetők”-nek hívja, ők azok, akik megtanították nektek a hitet. Szent Pál a Timóteushoz írt második levélben így buzdít: emlékezz anyádra és nagyanyádra, akik átadták neked a hitet (vö. 2Tim 1,3–6). A hitet ugyanis nem postán kaptuk, hanem embereken keresztül – tette hozzá a pápa. – A Zsidókhoz írt levél pedig ezt mondja: tekintsetek rájuk, a tanúságtevők sokaságára, és merítetek erőt belőlük, akik elszenveték a vértanúságot.

Amikor az élet vize felkavarodik, fontos elmenni a forráshoz, és abból erőt meríteni a továbbhaladáshoz – tanácsolta a pápa. – Tegyük fel magunknak a kérdést: Visszanyúlok vezetőim, őseim emlékéhez? Gyökerekkel rendelkező ember vagyok, vagy gyökértelemné váltam, és csak a jelenben élek? Ha így van, akkor azonnal kérjük a kegyelmet a gyökerekhez való visszatérésre, azokhoz az emberekhez, akik átadták nekünk a hitet – buzdított Ferenc pápa.

Végül Jézus Márk evangéliumában a törvényre emlékeztet. Az első parancsolat: Izrael, hallgass az Úrra, a mi Istenünkre. Ez a törvény emlékezete. A törvény egy szeretetgesztus, amelyet az Úr tett meg felénk, amikor kijelölte az utat, és azt mondta, hogy ezt követve nem hibázol. Ezért tehát fontos a törvény emlékezete: nem a rideg törvényé, amely pusztán jogi szövegnek tűnik, hanem a szeretettörvényé, amelyet az Úr vésett a

szívünkbe – mutatott rá a Szentatya. – Tegyük fel magunknak a kérdést: Hüségese vagyok a törvényhez, emlékezem rá, és ismételem? Előfordul, hogy mi keresztények – még a megszentelt életűek is – nehezen tudjuk emlékezetből felidézni a parancsolatokat. Azt mondjuk: igen, igen, emlékszem, aztán egy ponton tévedek, mégsem emlékszem.

Emlékezz Jézus Krisztusra. Ez annyit jelent, hogy tekintetünket az Úrra szegezzük az élet pillanataiban: amikor találkoztam vele, amikor próbatételek érnek, őseimben és a törvényben – fogalmazott a pápa. – Az emlékezet nemcsak visszatekintés, hátralépés. Visszatekintés, hogy előre tudjunk haladni. Az emlékezet és a remény együtt járnak. Kiegészítik és kiteljesítik egymást. Emlékezz Jézus Krisztusra, az Úrra, aki eljött, életét adta értem, és majd újra eljön. Ő az emlékezet és a remény Ura.

Homíliája végén Ferenc pápa arra kérte hallgatóit, hogy ma mindannyian tegyék fel néhány percre magunknak a kérdést. Hogy állok az emlékezéssel? Emlékezem-e azokra a pillanatokra, amikor az Úrral találkoztam? És őseim emlékezetével? A törvény felidézésével? Végül pedig kérdezzük meg magunktól: hogy állok a reménnyel? Miben reménykedem? Az Úr segítsen minket az emlékezés és a remény munkájának elvégzésében.

*Forrás: Vatikáni Rádió
(Magyar Kurír
2018. június 7. csütörtök 17:39)*

A kihallás művészete

Kentenich atya

(7) Nem elég passzívan meghallgatni valakit. Ki is kell hallanom a beszédéből, hogy mit akar a lelke mondani. Lányoknál¹ ez rendkívül fontos. Ne feledkezzenek meg róla, hogy egy igazi nő sohasem tudja kifejezni és formába önteni azt, amit bensőleg átél... Ezért mindig az elején nagy gondban van: „Mondtam valamit, de nem fejezi ki azt, amit mondani akarok. Amint beszélni kezdek, mindig érzem, hogy ez már megint nem az.”(...)

Egy lány női lélek, egy mélyen érző női lélek egyszerűen képtelen kifejezni belső rezdüléseit, lelke mozgásait. Mert amint megpróbálja szavakba önteni, rögtön érzzi, hogy megint nem az. Ez nem fejezi ki azt, amit akarok. Mi segíthet itt? Nem a kifejezőkészség, hanem a lassan növekvő tudat, hogy a másik megérzi, hogy mit akarok mondani: *ez a lelkek kiáradásának (egymásba ömlésének) titka.*

(8) Ezért nem kell nyugtalankodni, hanem szilárdan kitartani az alapelv mellett: megpróbálok egyszerűen nyitott

maradni. Ha valakinek a lelke már többször feltártam, akkor ő már sokkal jobban megérti, hogy mi van bennem, akkor is, ha nem tudom magamat kifejezni. Eleinte azonban nagy fájdalmat jelent. A megnyílás nagy felszabadulásából ugyanis nem élek át semmit a fájdalom miatt: hogy ez nem fejezi ki azt, amit mondani akarok. – Ez teljesen normális. – És aztán eljön a pillanat, amikor a két lélek egészséges módon kiárad és egymásba ömlik. És akkor gyakran jön az a tudat: ha mi ketten együtt vagyunk, a belső gátlásaink fellazulnak és feloldódnak.

(9) Nyilvánvaló, hogy ezt az ajándékot csak egy időre kapjuk meg. És ez is megint jó dolog. Kellenek olyan időszakok is, amikor a lélek úgy érzi, hogy nem értik meg, jóllehet pedig megértik. Különben tartósan elveszíti a mélységet. És ha ez nem sikerül magától, akkor a jó vezető ezt leimádkozza. Már volt sok ilyen eset. De vigyázat, ezeket a dolgokat nem szabad durva kézzel megragadni. Ez egy

Ki kell hallanom a jót abból, amit a másik tesz vagy mond. És ez nagyon fontos. Ajó „magot” (a személység jó magját) kell mindig kihallani.

¹ Tartsuk szem előtt, hogy Kentenich atya ebben az előadássorozatában („Ethos und Ideal” 1933) elsősorban a lánynevelésről beszél tanárnők számára. Habár az itt kiemelt területeken sok esetben a női természet a férfivel szemben jelentős többlettel rendelkezik, mégis sok minden a férfire is hasonlóképpen vonatkozik. Nemde a férfi érzései néha még kimondhatatlanabbak, mint a nőé? (King atya megjegyzése)

különös, de fontos világ. Enélkül kontárok maradunk a nevelésben. (...)

(10) Miben áll a kihallás művészete? Most valami megfoghatóbbat, mérhetőbbet akarok mondani. Ki kell hallanom *a jót* abból, amit a másik tesz vagy mond. És ez nagyon fontos. A jó „magot”² (a személyiség jó magját) kell mindig kihallani. Tegyük fel, hogy valaki elmondja nekem, hogy ő mennyire büszke, esetleg indulatos, hogy mekkora erővel érvényesíti az akaratát, hogy semmi sem tudja megnyerni a tetszését. Milyen jó magot tudok ebben az ösztönben felfedezni a kihallás művészetével? A személyiség erőteljes növekedését. Ezt el is ismerhetem, de nem mindig, mert visszafelé is elsülhet. Megkívánja éppen a bizalom-pedagógia, melynek személy szerint fanatikus híve vagyok, hogy néha erős fájdalmat is okoznak. Ez lényeges. Ahol nincs ilyen, ott az egész csak játék.

(11) Tehát a nevelés során mindig ki kell hallanom a jót (a másik lelkéből). De kell, hogy legyenek olyan pillanatok is, amikor egyszerűen ütök-vágok. Kell, hogy legyenek olyan pillanatok, amikor minden kirobban és kiborul. Ez borzasztó fanyarul hangzik. De így jön létre a kölcsönös kiegészülés: az egyik oldalon az óriási bizalom, mely szabadságot enged, és ezzel egyidejűleg a másik oldalon a zivatar fülleddtsége, villámlás és dörgés, és pont. Ezt azonban meg kell indokolni, és nem szabad feltartóztatni. Enélkül egyetlen család sem lesz összetartó, egy

egyesület sem fog virágozni. Mindenesetre ennek feltétele az egymással való mély kapcsolat, az, hogy mindkét fél nemes lelkű, hisz a másikban, és tisztelettel van iránta. A zivatar szerencsés túlélése után a kapcsolat páratlan szépségét élhetjük át.

(12) Nyilván az is igaz: egy nemes lélek sokáig fog szenvedni emiatt; főleg a női lélek fog sokáig vérezni. De ennek így kell lennie. A természetünket megterheli az eredeti bűn. Egyébként nem tudjuk egymást kölcsönösen fölfelé húzni. A háttérben ott kell állnia a hitnek: mindezzel az objektív világot keressük. Vagyis a tetteinket, viselkedésünket egy objektív mércéhez: Isten ránk vonatkozó tervéhez igazítjuk. Erre azonban képtelenek vagyunk, ha nem válunk önzetlenné egészen az ujjunk hegyéig. Önzetlenség nélkül nem lehet jó nevelő az ember. Legalábbis törekednünk kell az önzetlenség felé. Ha csak magam körül keringek, és olyan igényeim vannak, amilyeneknek nem kellene, hogy legyenek, akkor vége a nevelésnek...

(13) Tehát a jót kihallani. De nem kell ezt mindig mondani, különben puhányokat nevelünk. Például itt van egy pimasz fiatal. Nyugodtan tudatosíthatjuk magunkban, hogy a pimaszság mögött az ifjú lélek azon törekvése áll, hogy kicsit erősebbé váljon. Most kell azonban jönnie a hosszan elnyújtott „de”-nek: de mégis csak fáradozni kellene azon, hogy a szélsőségeket lenyesegetsem. Észre kell venniük végre, hogy ily módon tudnak

megfogni minden nemes lelkű embert. Ezt a megfogni akarást azonban nem szabad rossz értelemben felfogni. Ennek a személyiségből kell erednie. Ezért szoktuk mondani, hogy nem leszünk „ember-idomárok”.

(14) Úgy is mondhatjuk – de általában nem akarjuk ezt tenni –, hogy „most meglátjuk, hogy ki az úr a házban!” Ha ezt túl gyakran mondják, sohasem lesznek úrrá. Akkor összepakolhatnak, mert a létrenddel szálltak szembe. Akkor minden szavuk ellentmondást ébreszt. És nem jó, ha (a fiatalban) egy érzelmétől fűtött szenvedély beindul... Tehát ne mondják ki túl könnyen: „Most megmutatom neked, hogy ki az úr a házban!” Itt vagy ott néha helyénvaló lehet, de általában mégis inkább a másikat kell hangsúlyoznunk: vagyis az odahallgatás és a kihallás művészetét. Minden (lelki) tendenciából, folyamatból ki kell hallanunk és ki kell emelnünk a jót, de a másik oldalnak, (a szélsőségek lenyesegetésének) is hangot kell adnunk.

(15) Vagy nézzünk egy másik hasonló dolgot: a kamaszkori túlzott érzékenységet. Egy egészséges lány mindig érzékeny. Ennek az a lélektani alapja, hogy bizonytalan önmagában. Mivel többféle „én” is mozgolódik benne, bizonytalan és támasz után tapogatózik. Szeretné a születésben levő énjét kicsit felruházni. A születés-átalakulás kínja általában mindenkit elkísér a sírig. És mindig újra ismétlődik. De a serdülőkorban különösen is erős, mert ekkor kell megtalálnunk

a középpontunkat. A nevelőnek egyrészt nagy megértéssel kell lennie, amit azonban kifelé nem kell mindig kimondani és mutatni. Ez nem lenne okos dolog. Bensőleg azonban meg kell értenünk, hogy ez a fokozott érzékenység egészséges és normális dolog, mely azt jelzi, hogy a személyiség kialakulóban van.

(16) A fiatal érzékenykedéssel védekezik az igazságtalanság ellen. És gyakran igazságtalanságnak érzékeli személyisége központjának megérintését. Mi a teendők ebben az esetben? Elnézzük neki? Csak ne túl könnyen! Néha, egyszer-egyszer igen, de inkább beszélni és kiemelni, hogy ez és ez jó benne, – ahogy az előbb mondtam: a személyiség alakulóban levő központjának ösztönös védekezése. Miben áll itt az elnyújtott „de”? A túlzásra, a fonákérzékenységre, a túlzott érzékenykedésre való rámutatásban: „Nyugodj meg, senki sem akar bántani!” Először mindig elismerjük a jót, majd utána meghúzzuk a határokat. (...) A lélek rezdüléseit figyelve az Istentől származó mozgások mögött magával Istennel találkozhatunk.

²A bizalom-pedagógia alapja, hogy az ember személyisége elsődlegesen és alapvetően jó, Isten jónak teremtette, és a rossz csak másodlagosan jött hozzá.

Evangeliumi hősiesség

Magyarországi Schönstatt-családunkban mindig számítunk azokra a „családtagjainkra”, akik már a mennyi ablak túloldalán állnak, és onnét küldik hozzájárulásukat a közös kegyelmi tőkébe. Minap egy kéz-zelfogható ajándékot is kaptunk Zajkás Pétertől, aki öt éve ment el közülünk. Az *Evangeliumi hősiesség* című kis kötet szövegét ő fordította annak idején, és most Kentenich atya 50. mennyi születésnapjára jelent meg Sallainé Karikó Éva mesteri gondozásában.

A füzetke címlapján egy fiatalember rohan felénk, és láttán megrohan a vágy, hogy de jó lenne ilyen lendülettel élni, így vágni bele az iskolaév kihívásaiba! Fiatalokhoz – és persze mint tudjuk, régebb óta fiatalokhoz – szóló, színes,

fiatalos megjelenésű kiadvány, és külleme remekül illik tartalmához: lendületes, frissítő és felrázó. A rövid részekre tagolt szöveget akkor is (újra)olvas-hatjuk, amikor hosszabb elmélyülésre nincs időnk-erőnk, mindeközben összefüggő, jól követhető íve van, szinte a schönstatti lelkiség rövid összefoglalását adja. Sok fényképpel (melyek a „mieinkről” készültek!), sok képszerű kifejezéssel szabdalt, jól befogadható, élénk szöveget kapunk, amely egy magával ragadó előadás érzetét kelti. Pont egy iskolaév kezdetére való – olvassuk, ajándékozzuk!

Ízelítő a szövegből:

Szeresd embertársadat! A Kentenich-kihívás: Légy szent itt és most! (...)

Jézus mindig a keresztény élet mintája és forrása. Ugyanakkor Ő „használati utasítást” is ad, mely megmondja, hogyan szeressük a körülöttünk élőket. Az apostolok megértették az Urat, és az Ő életét tették meg saját szavaik és cselekedeteik mércéjévé. Számukra a keresztény ember élete nem lehetett sem több, sem kevesebb, mint Krisztus élete. Ő a minta, ő a forrás, és mindenekelőtt Ő az „útjelző”. Imaéletedet, munkádat és személyes törekvéseidet leginkább Jézusnak kell befolyásolnia.

Jézus tanítványának legnagyobb jele és védjegye a felebarát iránt tanúsított szeretet. Az Isten szeretete és az embertárs szeretete ugyanis összetartoznak minden idők legnagyobb parancsolatában. Ha arra vagy kíváncsi, hogy valójá-

ban mennyire szereted az Istent, akkor vizsgálj meg, hogy valójában mennyire szereted az embertársadat, és választ kapsz a kérdésre. Az első keresztények hittek ebben a közöttük megvalósuló szeretetközösségben. Az Apostolok Cselekedetei tesz erről tanúságot, amikor így ír: „A sok hívő mind egy szív, egy lélek volt” (ApCsel 4,32). A szeretetnek kell minden keresztény és minden keresztény közösség „védjegyévé” válnia.

Az embertárs szeretete egészen gyakorlati foglalatosság. Közvetlen és látható. Azt jelenti, hogy gondját viseled valakinek. Figyelsz rá. Azt jelenti, hogy jelen vagy, amikor másoknak szükségük van rád. Lehet, hogy nem kell egy szót sem szólnod, de mégis számíthatnak rád, mert nem hagysz cserben másokat. Azt

jelenti, hogy meg akarod osztani Isten szeretetét a körülötted élőkkel. Találd meg, hogyan szeretheted a másikat! Szeress hát: hősiesség evangéliumi szeretettel!

Szeresd felebarátodat!

(...)

Nem tudsz tüzet gyújtani egy jégcsappal! A szeretet „világítótoronnyá” tesz a sötétségben. A szeretet tüzes kemencévé formál át téged, hogy felmelegítsd ezt a gyakran fagyos világot. A szeretet ad erőt ahhoz, hogy szívedet Istenhez emeld, akkor is, amikor a környezetedben mindenki csak magát keresi, és a világ múlt javait hajszolja. Az életed tanúságtétele lesz szereteted leghitelesebb bizonyítéka: „világosságokat világítson az embereknek, hogy jótetteiteket látva dicsőítsék mennyi Atyákat!” (Mt 5,16)”

Életvonat

(Train de vie)

francia–belga–holland–román
filmdráma, 98 perc, 1998

Most, amikor kikerestem az adatokat, látom, hogy mekkora kooperáció is valójában ez a film. Egyébként pedig kérdéses, hogy egyáltalán drámáról beszélünk-e...

Valóban, ha nagyon a film mélyére nézünk, dráma, de az előadásmód, a stílus könnyed – amolyan sírva nevetős –, gyermekeink számára már inkább a vígjáték kategóriába fog tartozni.

A sztori: Az 1941-es deportálások idején adott egy zsidó falu. A falu boldogjának nagyszerű ötlete támad arra,

hogyan menekülhetnek meg mindnyájan a deportálások elől: áldeportálják magukat! Vásárolnak egy vonatot, majd beszállnak és elindulnak. A kis falu lakói ezen az úton tökéletesen leképezik a kor társadalmi összetételét, nácik és kommunisták, fiatalok és idősek, zsidók és cigányok, hithű zsidók és marxisták...

„Nincs Isten, nincs, érted? Beleordítom a világba, hadd tudják meg az igazságot!”

„Van Isten vagy nincs Isten, mit számít az! Hogy ember van-e, azt nem kérdezitek?!”

A filmet 13-14 éves kortól ajánlom, amikor már megfelelő alap (történelmi) tudás van a gyerekek birtokában.

Világ körüli ízes utazás a Street fooddal

(Nem csak az utcán)

Az utcán, kézből, menet közben is elfogyasztható ételek: ez a streetfood, ami folytonos változása mellett több állandó jellemzőt is megtart, pl. gyors és olcsó. Az utóbbi években pedig már jó minőségű is, hiszen a legtöbb streetfood ételben szinte minden megtalálható, ami egy komplett étkezéskor szükséges.

Persze nem lehet egyenlőségjelet tenni a komótosan, asztal mellett elköltött ebéd egészségre gyakorolt hatása és az utcán sebtében befalt étel közé, de az tény, hogy bizonyos élethelyzetekben tökéletes megoldást jelent.

Azt gondolnánk, hogy ez is csak a modern kor sajátos igényei nyomán született, de a pompeii ásatások bizonyítják, hogy már az ókorban is kedvelt szokás volt piaci árusoknál vásárolt élelmiszert enni. Az ókori Görögországban főleg sült halat lehetett kapni az utcán, de Rómában már az ételek széles skálája megtalálható volt. A magyar konyha sem mentes ettől, klasszikus streetfoodnak számít a percc, a lángos és a főtt kukorica is, a vásári napokon kapható kürtös kaláccsal egyetemben.

Am az utcai fogásokat otthon is elkészíthetjük. Klasszikus és konyhai körülmények között könnyen elkészíthető streetfoodnak számít a grillezett ételek nagy része a különféle nyársaktól kezdve a sült kukoricán át egészen a hússokig. Ide tartozik például a horvátok büszkesége, a csevapszicsa (a jó esetben háromféle húsból készített, szivarra em-

lékeztető hússokat leggyakrabban nyers hagymával és ajvással kínálják, ami egy paprikából, padlizsánból és fokhagymából készített fűszeres krém), a csehek, osztrákok, németek bódéból árult különféle kolbászkái, virslijei is.

A spanyol konyhát képviseli az EMPANADA, ami egy vajos tésztába töltött csirkebatyu.

Hozzávalók: 1 nagy fej vöröshagyma, 1 ek olívaolaj, 2 dl marhahúsleves vagy víz, 25 dkg darált marhahús, 5 dkg mazsola, 1 kk csípős paprika, só, bors, 2 db keményre főzött tojás. **tésztához:** 30 dkg liszt, 10 dkg vaj, só, kevés víz.

Elkészítése: A mazsolát 10 percig forró vízben áztatjuk, lecsöpögtetjük. Közben a hagymát olajon megdinszteljük, hozzáadjuk a darált húst, megpirítjuk, majd felöntjük a levestel, hagyjuk párolódni. Időközben hozzáadjuk a leaszúrt mazsolát és a fűszereket, és addig főzzük, amíg a lé elpárolog.

A tésztához a lisztet, a vajat és a sót egy nagy tálban összegyúrjuk annyi vízzel,

hogy jól formázható legyen. Lisztezett deszkán vékonyra nyújtjuk, majd 10-15 centi átmérőjű köröket szaggatunk ki belőle. A körök közepébe töltelékét halmozunk, majd felaprított főtt tojást teszünk rá. Félbehajtuk a tésztát, és a széleit jól összenyomkodjuk. Az ujjunkkal vagy villával díszíthetjük a tésztát.

Forró sütőben 15-20 perc alatt pirosra sütjük, melegen tálaljuk.

Orosz íz a PIROG ami hagymás, káposztás vagy akár húsos töltött kelt tészta.

Hozzávalók a tésztához: 1 kg liszt, 5 dl tej, 4 db tojás, 3 kk cukor, só, 30 dkg élesztő, 4 ek vaj. **káposztás töltelék:** 1 db kis káposzta, 4 db főtt tojás, 1 db fehér hagyma, 2 ek olaj, só, bors. **Húsos töltelék:** 1 kg darált sertéshús, 1 db fehér hagyma, 3 ek olaj, só, bors.

Elkészítés: A lisztet kelesztőtálba szitáljuk, elkeverjük a sóval. A cukros tejben felfuttatjuk az élesztőt, majd a tojással, tejjel, lisztet jól eldolgozzuk. Végül hozzáadjuk az olvasztott vajat, és duplájára kelesztjük.

Míg a tészta kel, elkészítjük a töltelékeket. A hagymát olajon megfuttatjuk, és hozzáadjuk a reszelt káposztát a fűszerekkel. Puhára pároljuk fedő alatt. A tojásokat keményre főzzük, meghámozzuk, és tojásszeletelével két irányból daraboljuk. Mindkét töltelékét hűtsük langyosra, mielőtt a pirogba kerül, különben nehéz vele dolgozni, ragad a tészta tőle. A húsos töltelék hasonlóan készül a káposztáshoz. A hagymát apróra vágva olajon megfuttatjuk, hozzáadjuk a darált húst a fűszerekkel, és puhára főzzük.

Miután megkelt a tészta, lisztezett deszkán kinyújtjuk kb. 1 cm vastagsá-

gúra. Nagyméretű fánksgaggatóval kiszaggatjuk, és egy evőkanálnyit teszünk bele a töltelékéből. A széleit összecsapentjük, fontos, hogy az összedolgozott rész alulra kerüljön, ettől lesznek szépek a pirogok. A tetejét megkenjük tojással, és rövid pihentetés után forró sütőben aranyszínűre sütjük. Ne legyenek egymáshoz túl közel, mert megnőnek a sütőben. Sütés 220 fokon.

A dél-afrikaiak streetfoodja a bolognai raguval töltött baguette, a GATSBY-SZENDVICS. Méltán népszerűek a különféle lapos kenyerekben, tésztákban kínált fogások is, a görög GYROSTól kezdve, a kínai vagy vietnámi konyha rizstészta KELETI TEKERCSEI, az olaszok PIADINÁnak vagy PANININEk hívják a töltött tésztácskáikat.

Hozzávalók: ½ kg lehetőleg nullás liszt, 10 dkg zsír vagy 10 ek olívaolaj, 5 g szóda-bikarbóna, só, 1 pohár víz.

Elkészítés: A hozzávalókat összegyúrjuk a víz lassú hozzáadásával, amíg rugalmas tésztát kapunk. Nem kell túl sokáig gyúrni, mert a túlzott levegőbeviteltől sok buborék keletkezik a sütésekor.

Hengerformára alakítjuk, 8-10 darab 3 cm széles darabra osztjuk, cipóra formázzuk. Letakarjuk, és jó fél órát pihentetjük. Pihentetés után kinyújtjuk 25-30 cm átmérőjűre, így 3 mm vastag lepényt kapunk. Figyelembe kell venni, hogy sütés közben a tészta picit megnő a szóda-bikarbóna miatt. Ha vékonyabb tésztát szeretnénk, több darabra kell osztani. Felforrósítunk egy lehetőleg vas sütőlapot – ha nincs, akkor palacsintasütőt –, a lényeg, hogy forrónak kell lennie, mert a piadinát gyorsan kell sütni, hogy ne

száradjon ki. Így kívül ropogós, belül puha marad. Pár percig sütjük mindkét oldalát, amíg szép világosbarna színt kap. A sütés közben keletkezett nagyobb hólyagokat villával ki kell szúrni, az apróbbakat meghagyhatjuk. Így alakul ki jellegzetes kinézete. Mindig száraz sütőlapon süssük, ne tegyünk alá semmilyen zsiradékot.

Konyhakendőre szedjük, és még melegen félbehajtogatjuk (ha nem tudjuk rögtön megtölteni), mert később már törik. (4 vagy 8 darabra szeletelve kitűnő kísértője salátáknak.)

A piadinát tölthetjük bármivel, ami ízlésünknek megfelel. Sonkával, sült hússal, friss vagy grillezett zöldségekkel, sajtokkal, édességnek akár nutellával is. A többi már csak fantázia kérdése...

Mexikóban a kukoricaliszttel készül, és babos-chilis töltelékkel körbevevő, kedvelt **TORTILLA**, vagy **TACO** illetve a **BURRITO** a menő.

Az indiai ízvilágot képviseli a **VADA PAV**, melyet vegetáriánus indiai hamburgernek is nevezhetünk. Hús helyett lisztes szószban megforgatott, fűszeres tört krumpli gombócokat készítünk, majd a fokhagymás chutney-val (mártás) megkent bucik közé tesszük. Ezzel a fogással két legyet üthetünk egy csapásra: egyrészt a vegetáriánusok is örülnek ennek a húsmentes hamburger verzióknak, másrészt könnyedén becsempészhetjük az indiai gasztronómiát étrendünkbe.

Nigériában a legismertebb street-food fogás az **AKARA**, vagyis a „babpüré torta”. Az első lépése a bab beáztatása bőséges vízbe, pár óra után a bab héját egyetlen mozdulattal le lehet húzni. Az

így előkészített babot tegyük egy turmixba, adjunk hozzá apró darabokra vágott pirospaprikát és hagymát, valamint chili paprikát (Scotch bonnet), és kevés vízzel felöntve dolgozzuk össze. Ha még krémesebb állagot szeretnénk elérni, adjunk hozzá tojást, fűszerezzük sóval, és ismét turmixoljuk össze. A tésztából kanálnyi adagokat süssünk ki olajban, és tálalható is az autentikus nigériai finomság.

A török konyha remeke a **KUMPÍR**, melynek elkészültéhez elsőként mossuk meg az egész burgonyát, szúrjunk bele párszor villával és tegyük be a sütőbe, míg teljesen puhára sül (ehhez 220°C-on nagyjából egy-másfél órára van szükség). Majd középen vágjunk bele, de ügyeljünk rá, hogy egy darabban maradjon. Villával vájjuk ki a közepét, adjunk hozzá reszelt sajtot és vajat, majd addig keverjük, míg egységes, rágógumiszerű állaga nem lesz. Ezután mehetnek bele a fűszerek: só, bors, paprika. Végül pedig következik a töltelék ízlés szerint: kolbász, kukorica, borsó, lilakáposzta, gomba, olívabogyó, joghurt. A töltelékkel visszatöltjük a burgonyába, esetleg röviden még összesütjük. Tálaláskor készítsünk mellé ketchupot és majonézt. Első olvasatra is világos, hogy nem egy könnyű ételről van szó, sokkal inkább egy vacsorával is felérő, kiadós fogásról.

BORAJÁNLO

Még nem tudunk elszakadni a nyártól, a Balatontól, ezért egy csopaki bor szerepel most az ajánlásban:

Siralomvágó – Jásdi pince

Kékfrankos-merlot összeállítás. Az egyik hozza a frissességet, a másik felel a kifinomult illatokért.

Van boruk

Hálát adunk a Jóistennek és a Szűzanya közbenjárásáért:

- ❖ családjunkért, házastársunkért, gyermekeinkért, rokonainkért
- ❖ Kentenich atyáért, akinek mennyei születésnapjának 50. évfordulóját ünnepelehetjük
- ❖ Közösségünk felelőseiért: Gertrúd-Mária nővérért, a KorSó házaspárjaiért
- ❖ a Szövetségi, Apostoli és Liga közösségért, valamint a Családakadémia évfolyamaiért
- ❖ a nyári családnapiakért, azok résztvevőikéért és előadóiért
- ❖ az újra induló Kentenich Kis-egyetemért
- ❖ Péter atyáért, a schönstatti papokért, nővérekért
- ❖ fiataljainkért
- ❖ a bontakozó szerzetesi és papi hivatásokért
- ❖ a számos, induló házaspár hivatásukért
- ❖ a nagy létszámú Ifjúsági Találkozóért
- ❖ a mindennapok nehézségeiben, küzdelmeiben kapott kegyelmekért
- ❖ mindazok áldozatkész munkájáért, akik elősegítik mozgalmunk működését
- ❖ azokért a testvéreinkért, akik példát adnak nekünk türelemmel viselt szenvedéseikkel és nehézségeik nagylelkű felajánlásával a Szűzanya kegyelmi tőkéjébe
- ❖ minden megfogant és megszületett magzatért
- ❖ az öreg MHC épület felújításának lehetőségéért.

Nincs boruk

Kérjük a Jóistent és a Szűzanya közbenjárását:

- ❖ hogy a Szentlélek vezesse életünket, gondolatainkat, cselekedeteinket
- ❖ hogy Királynőnknek hűséges munkatársai maradhassunk
- ❖ hogy az éves zsinatunk gyümölcsöző legyen
- ❖ hogy közösségünk vezetőit a Szentlélek ereje vezesse és segítse
- ❖ hogy a Kentenich-év elmélyülést eredményezzen
- ❖ hogy a Jóisten és egymás iránti szeretetünk megerősödjön és mindig meg tudjunk bocsátani
- ❖ több nehézséggel küzdő házaspár egységének megmaradásáért
- ❖ betegeinkért és az őket ápoló családtagokért, a lelki betegekért
- ❖ hogy segítse az egyedül maradt házastársakat és gyermekeket
- ❖ a gyermektelen házaspároknak
- ❖ hogy minden megfogant gyermek megszülethessen
- ❖ gyermekeink testi, lelki tisztaságáért
- ❖ hogy gyermekeink, fiataljaink egyre közelebb kerüljenek Istenhez és a Szűzanyához
- ❖ hogy a Közösségi Hely otthona maradhasson fiataljainknak
- ❖ Gertrúd-Mária nővérért, Péter atyáért
- ❖ a bontakozó papi és szerzetesi hivatásokért: Palásthy Gergőért, Gál Margit Mária nővérért, Lőw Gergőért, Kóta Vilmosért és Rajta Lászlóért
- ❖ Kentenich atya szentté avatásáért

SCH hírek

- ❖ hogy Ozsvári Csaba boldoggá avatása az Atya szándéka szerint valósuljon meg
- ❖ az óbudavári központ működéséért és fejlődéséért

- ❖ elhunyt rokonainkért és barátainkért
- ❖ a CSAK 15-ös évfolyamért, Erdélyi CSAK évfolyamért
- ❖ a Családakadémiát végzett házaspárok előadásai gyümölcsözőségéért.

ÓRIÁSI apróságok (gyerekszój)

„Önismeret”

Családi találkozón vagyunk, sok felnőtt, sok gyerek, valakit évente látunk csak. Majdnem négyéves kislányunk odamegy a kétféle „bácsihoz”:

- Te ki vagy?
- Én vagyok a Bence.
- Én meg a nagyszájú Enikő...

„Eleven érzékelés”

Családnapiak alatt a gyerekek többnyire a gyerekekkel, felnőttek a felnőttekkel töltik az időt. A hét után pár nappal ovisunk így énekel: – Veled vagyok napon-ta, szüleidet megfogva...

Egy meleg nyári napon a fák árnyékában pihegünk. Nyílik a kapu, úgy látom, Zsombi és Boti jöttek, de azért a biztonság kedvéért (hisz 40 felett már romlik a szem) rákérdezek négyéves csemetémről:

- Ki jött?
- ZsomBot.

Margit nyelvújításai:
melltolltartó; reszket a szívószál

Hanni: – Matyi, képzelj, mi a világon a legnagyobb ajándékot fogjuk kapni: egy kistestvért!

Matyi: – Én inkább egy citromsárga betonkeverőt szeretnék...

– Matyi, képzelj: ha délután felébredsz, már itthon lesz a Hanni is, és majd biztosan megmutatja neked a tankönyveit!

– Igen, és azokban biztosan tankok lesznek!!!

Zsuzsi (7) megkapta élete első órarendjét. Boldogan és hosszan bogarássza a kis piktogramokkal teli táblázatot. Mikor végzett, fontoskodva jelenti be:

– Mama, már tudom is, mik lesznek a kedvenc óráim! A néptánc, a rajz...és az EBÉD...

– A szívószáltól meghalnak az állatok...
– De én nem vagyok állat!

– Tollas a kezem!
– Miért?
– Mert tollasoztam!

2018 nyarán Óbudaváron tizenegy családnapi hetet tartottunk 147 család részvételével. Köszönjük szépen az előadó, házigazda és gyerekfoglalkoztató önkéntesek munkáját. Köszönjük szépen a tihanyi bencés atyák és Baladincz József plébános úr szolgálatát.

Augusztusban megtörtént az MHC üdülőházunk öreg és leromlott részének tetőcseréje.

Támogatási kérelmet adtunk be a belső átalakításra (két fürdőszobás szoba, melyből az egyik mozgássérültek számára is alkalmas), korszerűsítésére. Ez az átépítés folyamatban van.

Szeptemberben ismét volt ifjúsági találkozó 149 fiatal részvételével.

Szeptember 16-án tartottuk meg jubileumi ünnepünket Kentenich atya halálának 50. évfordulója alkalmából. A szép időben 277 regisztrált résztvevővel ünnepeltünk együtt. A szentmisén a perselyadomány 67 500,- Ft volt. A kiadványokra 111 000,- Ft adományt kaptunk.

Továbbra is szépen gyarapodik az adományok összege a meghirdetett célokra. Eddig a napig a Biztonságra 315 000,- Ft, a „Megtisztulunk”-ra 635 000,- Ft, a Parkolóra 1 557 000,- Ft, és bármelyikre 800 000,- Ft érkezett. Összesen 3 307 000,- Ft. Köszönjük szépen minden nagylelkű adományozó segítségét. Azokét is, akik hónapról hónapra bármilyen összeggel támogatják a működésünket. A Jóisten áldja meg őket!

A 2017. évi 1% felajánlásokból 792 181,- Ft érkezett az egyesület számlájára. Köszönjük szépen azoknak a segítségét, akik ilyen formában támogatták közhasznú tevékenységünket a családok érdekében.

Köszönjük az önkéntes munkákat! Köszönjük a sok imát és a kegyelmi tőkébe felajánlott áldozatokat, melyek az anyagi működésen kívül a lelki fejlődésünk és létünk feltételei!

Vilnius – Nemzetközi retorika tapasztalatcsere 2018

Családok a Családért Egyesület

Nem tudtuk, mi vár ránk, mikor elindultunk. Eddig mindig Ausztriában vagy Németországban, vagy Tihanyban voltak ezek a tartalmas találkozók. Litvánia – ez régen a Szovjetunió része volt, s Kentenich atya meghagyta, vigyük oda Schönstattot.

Ezt nem mi tettük meg, hanem Eva és Erich Berger, akik 2010-ben kezdtek itt családokkal foglalkozni. Azóta az 5. családkadémia csoport indul!!!

Tehát lelkes litván családok fogadtak, s Ausztria, Csehország, Németország képviselői, így velünk együtt öt ország schönstatti családjai voltunk együtt öt napig.

Közös témánk a **növekedés** volt, természetesen a családkadémiai metodika segítségével, mely igazából a Kentenich pedagógia! Nagyon szívesen részletesen is megosztanánk tapasztalatainkat személyesen, hihetetlenül gazdag volt

a hét. Akit érdekelne, megtalál minket: erikavarga7@gmail.com

Néhány mozaik:

Első nap „véletlenül” egy Milwaukee-ből érkezett atya misézett...

Feldolgoztuk az első év kísérő-házaspárjainak a tapasztalatait, kérdőíveket töltöttek ki több országban... Hogy alapozzuk meg jól a retorika-évet? (Eva és Erich Berger)

Előadást hallhattunk organikus gondolkodási móddal megközelítve a négyes tagolásról, mely retorikai munkánk alapja. (Martina és Bruno Mucha)

Elmélyültünk Kentenich atya megfigyelési módszerében, ahogy ő lát, már attól növekszünk. Sikert a magyar példázatot nemzetközi szintre emelni a sasról és a rókáról, melyeket a CSAK 11-ben éltünk át, nagy sikert aratott.

A szerkesztő kérésére közöljük ezt a példázatot az Istenre hagyatkozás, gyakorlati gondviselésbe vetett hit témában:

„Ül a sas a sziklaormon. Hirtelen leteti magát a mélybe, majd a föld felett néhány centiméterrel kicsapja a szárnyait és visszazáll a sziklára. Látja ezt a fecske. Odarepül hozzá és megkérdezi:

– Te, sas, mit csinálsz?

– Lazulok.

– Azt hogyan kell?

– Lefeszített szárnyakkal zuhansz, majd a föld felett néhány centiméterrel kinyitod a szárnyaid és felrepülsz.

– Húúúú, ez nagyon jó – mondja a fecske –, te sas, lazulhatok veled?

– Persze. Lazuljunk együtt.

Arra megy a róka, és látja, mit csinál a sas és a fecske. Odamegy és megkérdezi:

– Mit csináltok srácok?

– Lazulunk – válaszolják.

– Azt hogyan kell? – kérdi a róka.

Elmondják neki, majd a róka csatlozik. Leugranak.

Egyszer csak repülés közben megkérdezi a sas a rókát:

– Te róka, tudsz Te egyáltalán repülni?

– Nem.

– Húú, de laza...”

A mi feladatunk az igazság-érték-szó megközelítése volt, amibe sikerült a szerkesztő gondolkodás jegyében a szív motívumot „becsempészni”, ami egyébként az egész találkozón végig jelen volt.

A személyes kapcsolatokról szóló Új világ c. előadást Norbert és Gertrud Jehle tartotta.

A csoportvezetésről remek összefoglaló hangzott el. (Isabella és Michael Lemmé)

Családkadémiai munkánk lényege a személyes kapcsolatok építése, a szívünkkel dolgozás!

Vasárnap a litván érsek atya jött közünk, szép szentmisén vettünk részt, majd együtt ebédeltünk, beszélgettünk.

Részt vehettünk a litván Házaspárok útja első közös imádkozásában...

Vilnius az Irgalmasság városa, Fausztina nővér nyomdokán imádkozva jártuk be a várost...

Szombat délután minden ország bemutatott néhány projektet, majd beszélgetés alakult spontán. Sok értékes csatláddal ismerkedtünk meg.

Utolsó esténken kilenc litván családdal volt piknik és vidám éneklés.

Az aratásban mindenki kiemelte, mennyire sokat adott kinek-kinek a jó légkörben eltöltött tartalmas találkozás.

Jövőre Magyarország látja vendégül a találkozót.

Varga Károly és Erika

Beszámoló az óbudavári „Kentenich 50” ünnepről

Varga László püspök atya volt a vendégünk Kentenich atya halálának 50. évfordulóján, mennyei születésnapjának szept.16-i ünnepén. A közvetlen hangvételű Laci atya az egyházszerepéről beszélt Kentenich atya sírfelirata (Szerette az Egyházat) alapján. *Miért nem szeretik az emberek az Egyházat?* A fiatalok gyakran úgy gondolják, nem vagyunk hitelesek, nem jel számukra az életünk. Mások zárt, elit csoportnak látnak minket, ítélkezéssel, előítéletekkel találkoznak, nem befogadással.

Miért szeretem az Egyházat? Itt vannak a barátaim, köztük elsőként Jézus Krisztus. Milyen megtisztelő dolog az ő barátjának lenni! És a szentekének,

közösségben lenni a kortárs szentekkel! Az evangélium ott él, ahol barátságok vannak – hangsúlyozta a püspök. Nem mindegy, milyen egyházkép él bennünk: statikus, amelyben felfelé mutogatunk, és nem vállaljuk a felelősséget, vagy Krisztus titokzatos testeként éljük meg az Egyházat, Isten népeként, amelynek minden tagja felelősséget hordoz. Varga László felhívta a figyelmet a felelősségünkre: vonzóvá kell tennünk az Egyházat a hitelességünk által, élő közösségeinkkel, amelyek a hit és a szeretetcelekedetek útján járnak.

A fiatalok tiszta és lendületes zenekara és kórusa sokat adott az ünnep örömteli, mennyei születésnap jellegéhez.

Az ebéd után Oszvald Ferenc és Enikő előadását hallgattuk meg a verőfényben az akácfa alatt. Több szempontból, hitelen és nagy szeretettel járták körül a kérdést: hogyan szerethetjük mi az Egyházat? A családjaink kiséryház ugyanazokkal a feladatokkal és felelősséggel, mint a nagy Egyház, amelyet olyan könnyű szidni és kritizálni. Ugyanúgy van liturgikus, hitoktatási, szociális feladata a családnak is. Sőt a szentségi jelenlétet is a házasság szentségében jelenlévő Krisztus miatt is biztosítják a családi otthonok.

Ezután Gertrúd-Mária nővér tett tanúságot a saját kapcsolatáról Kentenich atyával. Pedagógiai szemlélete, atyai személyiségjegyei megragadták a szívét. A legfontosabb, hogy úton legyünk, a mindennapos kudarcok, elesések ter-

mészetesek. Kentenich atya gyakorlati és célravezető segítséget ad a példájával és tanításával a Mennyei Haza felé.

Az előadások közben fiatalok játszottak a gyermekekkel. Isten fizesse meg a szolgálatukat!

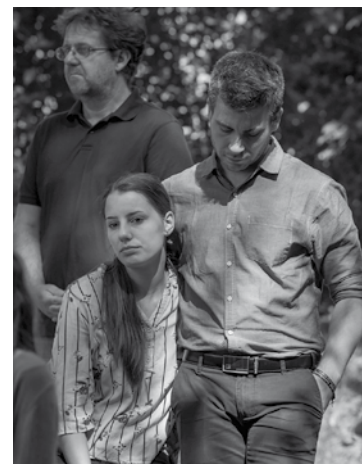
Az emlékoszlop környékén azok arcképét és életük fő üzenetét böngészhetjük végig, akik alapító atyánk nyomában járva a nemzetközi Schönstatt közösség tagjaként jutottak a Mennyebe és üzenetük, sugárzó arcuk segítség lehet a számunkra.

A kápolna másik oldalán levő akácban pedig Kentenich atya életéből

láthattunk fotókat egy-egy értelmező sorral, idézettel. Ennek a kiállításnak a képeit az Ozsvári teremben kiteszük, és azok is megtekintetik, akik nem tudtak részt venni az ünnepen.

A képzőház teraszán Kentenich kávézó nyílt finom kávéval, kis asztalokkal és alapító atyánktól való jóízű idézetekkel.

Köszönetet mondunk ezúton is a VI. szövetségi évfolyam családjainak a szervezéséért, lebonyolításért! Rajta Zsófinak és Paulovics Zolinak a fiatalok részéről a közreműködésért! Csermák Tominak a hangosításért!

Erdélyi Családakadémia

„Nem szabad csupán csatornának lennünk, mely átengedi az igazság, a szeretet és a kegyelem vizét, hanem tartályoknak is kell lennünk, hogy sajátunk legyen az, amit továbbadunk.” Kentenich atya

Valamikor 2015 őszén Lippán egy lelkes házaspárból álló csapat érkezett a nagyváradai és temesvári egyházmegyékből, hogy megízlelje, kóstolgassa a Családakadémia elindulásának a lehetőségét itt Erdélyben. Mikor tavasszal visszatértünk, már a vágy ott motoszkált bennünk, hogy legyen.

A Gondviselés és a Szűzanya is rábólintott, így 2016 őszén, egy szeptemberi hétvégén elindult Böbe nővér szervezésében, és Bartos Gellért és Ágota lelkivezetésével az I. Erdélyi Schönstatti Családakadémia. A Nagyváradai egyházmegye három házaspár képviselte: Kovács László és Katalin, Veres István és Kármén valamint Wagner András és Andrea.

Hamar elröppent az első év, és lassan, szinte észrevétlenül mélyült, erősödött mindannyiunk házassága.

A második évben már pedagógiai és retorikai módszerek megismerésével és elsajátításával készültünk megélt értékeink továbbadására. Ezen az úton Varga Károly és Erika segített minket. Türelmesen bíztattak és bátorítottak bennünket, mikor néha bukdácsolva és dőcögve indult egy-egy ötperces előadásunk.

A második év végére minden házaspárban kialakult a szívtéma, az amit a Schönstatt lelkeségéből a saját családjukban átélünk, megtapasztalunk.

A záróvizsgára Nagyváradon szeptember 28–29-én került sor.

A három nagyváradai házaspár, három alkalommal körülbelül 20 házaspárnak kínált átgondolásra számos kérdést: hogyan fedezhetjük fel a szürkének látott hétköznapiakban a természet segítségével a színeket a házasságunkban; mit jelent a H. H. K; hiszünk-e abban, hogy nem működő dolgok is megmenthetők; hogyan lehet egység a kétségben; hogyan éljünk úgy, hogy ne legyen fullasztó a szimbiózis, hanem felnőtt egyének örömteli, életadó egységének tapasztaljuk meg a kapcsolatunkat; hogyan lehetünk apostolok családjukban, közösségünkben, egyházunkban?

Jó volt megtapasztalni az összefogást, támogatni egymást. A vendégként érkező házaspárok mély gondolatokat, érzéseket osztottak meg velünk és egymással a házastársi beszélgetés után. Az alkalom szeretetvendégséggel értek véget, örömmel és feltöltődve indultunk haza.

Lassan közösségé formálódtunk, a lángot, amiről *Reményik Sándor* ír ápoljuk, őrizzük és továbbadjuk.

„Egy lángot adok, ápolj, add tovább;
Csillaggal álmodik az éjszaka,
És lidércfényel álmodik a lép,
És öröktűzzel álmodik a szívem.
Egy lángot adok, ápolj, add tovább
És gondozd híven...”

A nagyváradai csapat

I. Erdélyi Családakadémia családok nyári tábora

„Ki az én házastársam? Szentté válásom eszköze, dicsértessék mindörökre!” Kentenich atya

2018. júl. 13–19., Temesfő (BrebuNou)

Isten nem népmese, „hol van, hol nincs” – Ő mindig VAN!

Ilyen lelkülettel, tudattal indult a hét család számára a mesebeli hegyi tábor. Kétévnyi munka után eljött a beérett gyümölcsök gyűjtésének ideje.

Hét gyönyörűen becsomagolt „ajándék” érkezett a helyszínre, amelyek nem voltak mások, mint a gondosan, ötletesen elkészített szívtémák. Mindegyik házaspár nagy izgalommal, szeretettel bontogatta, adta át ajándékát a két év alatt egy családdá forrt csapatnak. Szebbnél szebb meglepetések, tanulságok, tapasztalatok bukkantak elő. Mindegyik előadást követően az első év tapasztalataiból már jól ismert egyórás házastársi beszélgetésre került sor. A természet lágy ölén, napsugarak melegében édes kettesben sétálhatott, beszélgethetett, minőségi időt tölthetett együtt mind a hét házaspár, külön-külön. Teljesen kikapcsolódhattunk, mert

gyerekeink jó kezekben voltak, különböző szép programokon vehettek részt Böbe nővér és Veres Eszter jóvoltából.

Minden előadás közös kiértékelése után a legfinomabb ételeket varázsolta az asztalra mindannyiunknak a mi ked-

Anikó D-K

ves Bábunk, akár Hófehérke a hét törpe számára.

Napi szentmisén vehettünk részt közösen énekelve, imádkozva, egymás kezét fogva. A közös Szentségimádás új erővel töltött fel. Velünk volt Msgr. Pál József-Csaba kinevezett temesvári megyéspüspök, Szilvágyi Zsolt temesvári józsefvárosi plébános, Bakó László temesvári püspöki titkár, Hiticaş Macedon (Mace, aki végigkísért a 2 év alatt) lippai plébános. Istennek legyen hála értük!

Az együtt töltött idő (kettesben és a közösségben) szerves része volt a táborunknak. Közösen kirándultunk a Văliug-tóhoz, a Treiape-hoz, ahol a fiúk által készített tutajt közösen engedték vízre; a Semenice hegycsúcsra, ahol a sok áfonyától mindenkinek jó színes lett a szája. Megtapasztaltuk az irányított egymásra figyelmet. Öröm volt a gyerekek

közös együttlétét, játékát megfigyelni. Jó volt látni mindenki törekvését. Vidám és felejthetetlen pillanatok töltöttünk el egymással a táború melegénél, énekelgetve, nézve a gyerekeink által előadott vicces produkciókat, és mi is megnevethettük őket a kis táncunkkal.

A tábor, a hét szuper előadásból álló lelkigyakorlat mély lelki gazdagodást, házastársi kapcsolataink elmélyítését jelentette.

Nagyon jó érzés és mindig új élményeket hoz, hogy a többi családdal együtt közös keresztény értékeket ápolunk.

A nehézségek ellenére talán ez a legszébb vállalkozás, hogy pislákoló fénypontok legyünk egymás és más házaspárok, családok számára.

Összefoglalta:

Dotterer-Kiszely Ágnes-Anikó

Földre a macival!

„...derekatokat övezétek fel igazságossággal, s öltétek magatokra a megigazulás vértjét!” (Ef 6,14)

Az egyetemisták élete egyszerre könnyű és nehéz. Könnyű, mert többnyire csak saját magukért tartoznak felelősséggel – ami persze egy gondtalan gyerekkor után éppúgy kihívást jelent. Nehéz, mert a számos egyetemi kötelezettség mellett a fiatalos lendület, az élénk társasági élet iránti igény erősen rányomja bélyegét a mindennapok időbeosztására. A család éppúgy igényli a teljes embert, mint egy párkapcsolat vagy egy jellemzően egyre szélesedő baráti kör. Otthonról menetrendszerűen érkezik az „Ugye haza fogsz jönni?” kérdés, illetve ezzel egyidőben ennek párja, az „Ugye Pesten leszel a hétvégén?” kérdés a barátok részéről. Havonta legalább egyszer mindegyik kérdésre elutasító választ kellett adnom: „Vértezőn leszek.”

Nem könnyű pontos választ találni arra, hogy mi is a Vértező. A környezetem számára többnyire – lakonikus egyszerűséggel – a „csoporthéber” kifejezéssel próbálom érzékeltetni, hogy mit takar ez a jól csengő hívószó. Talán ezen a fogalmon keresztül tud mindenki – függetlenül attól, hogy hívó vagy kevésbé hívó személyről van szó – egy közelítőleg

helyes képet kapni arról, ami Vértező fedőnév alatt zajlik. A hivatalos megfogalmazás szerint a Magyar Schönstatti Fiúmozgalom egyfajta képzése volna. Immár „vértezőként” elmondhatom, hogy egy egyszerű képzésnél sokkal többet jelent számomra az a másfél év, amit mi kilencen, a Vértező V. évfolyama, annak szenteltünk, hogy egymást támogatva növekedjünk a hitben, jobban megismerjük önmagunkat és megerősödjünk hivatásunkban, felfedezve életünkben az Atya akaratát. A Vértező egy út, amelyen haladva szépen lassan kibontakozik előttünk az az eszköztár, amit hivatásunk betöltéséhez Schönstatt felkínál nekünk.

A Katolikus Egyház valamennyi lelkiismereti mozgalmának közös vonása, hogy a Krisztusban gyökerező keresztény

élet előmozdítását tűzték a zászlajukra. Pál apostol szavai juthatnak eszünkbe: „Újuljatok meg gondolkodástok szellemében, s öltöztök magatokra az új embert, aki az Isten szerint igazságosságban és az igazság szentségében alkotott teremtmény” (Ef 4, 23–24). A program világos, arra persze nincs konkrét recept, hogy hogyan lehet világra segíteni ezt az „új embert”. Mindegyik lelkeségi mozgalom célja lényegében ugyanaz, de mindegyik más hangsúlyokkal, és más módon közelít ehhez a célhoz. A Vértező első félévében azt jártuk körül, hogy mi adja meg Schönstatt sajátos karakterét, milyen utat taposott ki nekünk – sokszor igazi dzsungelharcos módjára – Kentenich atya. Világossá vált számunkra, hogy ez egy nagyon is katolikus út, amelyen mint példakép és hatékony segítő, mi több, anya és nevelő, Mária kísért minket a Szeretetszövetségben, és amelyen újra és újra erőt meríthetünk a Szentélyből, ahol mindannyian otthon vagyunk.

Kentenich atya pedagógiája nyomán a félév végén megfogalmaztunk magunknak egy jelmondatot (csoporteszményünket), amit egy kedves történetből merítettünk. A rövid jelenet főszereplője egy gyermek, aki egy nagy játékmacit szorongatva vett részt egy szentmisén. Amikor a Miatyánkhoz érve az édesanyja és édesapja kezét nyújtottak neki, döntéshelyzet elé került. Vagy a macitól kell megszabadulnia, vagy a szülei kéznújtá-

sát visszautasítania. Rövid hezitálás után végül a földre került a maci, és így önként felszabadult a gyermek arra, hogy elfogadja szülei kézfogását. Azt az üzenetet hordozza számunkra ez a pár szó, „Földre a macival!”, hogy bizony nekünk is le kell tennünk a „macinkat”, hogy a Mennyei Atya által személyesen nekünk készített nagyobb jót szabadon fogadni tudjuk.

Ugyanis hisszük, hogy Istennek terve van velünk, és akkor tudunk igazán a családunk, a szűkebb és tágabb közösségeink, a hazánk, és az egyház szolgálatára lenni, ha felfedezzük magunkban azt a belső készletet, ami egy jó értelemben vett, öntetszelgéstől és önfejlőségtől mentes, az Atya szándéka szerinti önmegvalósítás elindítója lehet. Ennek jegyében az önnevelésnek szenteltük a második fél-

évet, hogy jelmondatunkat megtöltsük konkrét tartalommal, és arra figyeljünk, hogy miben érezzük magunkat megszólítva, milyen erősségek segítenek, és milyen gyengeségek hátráltatnak minket körvonalazódó hivatásunk betöltésében.

A schönstatti modell egyik legnagyobb értéke számomra, hogy a hitélet és a hitből fakadó cselekedeteket egy természetes egységként kezeli. Megmutatja, hogy a személyes hitünk hogyan formálhat minket olyan cselekvő keresztény férfiakká, akik képesek meglátni, hogy az a közösség, amely iránt felelősséggel tartoznak, miben szenved hiányt, és akik elszántak annak orvoslásában.

...bizony nekünk is le kell tennünk a „macinkat”, hogy a Mennyei Atya által személyesen nekünk készített nagyobb jót szabadon fogadni tudjuk.

„Csak az képes hatalmasan hatni, ki saját korának embere, míg ellenben ki korát megelőzi, csak halála után él, ki pedig korától elmaradt, élve is halott.” Kossuth Lajos gondolatát akár Kentenich atya szájába is adhatnánk, aki sok tekintetben próféta érzékéről tett tanúságot, de kétségtelenül korának embere volt. Előre látott, de mindig a jelenben élt. A Vértező utolsó, harmadik félévében azt jártuk körül, hogy mi hogyan tudunk hiteles keresztényekként tanúságot tenni Krisztusról egy egyre istentelenebbé váló világban, elsősorban egyházi szerepvállalásunkon keresztül, korunk apostolaiaként. A képzés végén egy mestermunkát is készítettünk egy szabadon választott, hozzánk közel álló témában, amellyel valamilyen közösségünknek tettünk szolgálatot.

A Vértező másfél évének méltó lezárása volt a nyár végén németországi utunk, melynek során Csermák Péter atya végig velünk tartott, és bemutatta nekünk Kentenich atya és a mozgalom életének legfontosabb helyszíneit. Lenyűgöző volt megtapasztalni azt az óriási művet, ami egy kis temetőkápolnából bontakozott ki Vallendarban, majd elterjedt az egész világon. Münchenben Stefan Strecker atya vendégszeretetét is élvezhettük, aki a dachau-i koncentrációs táborban is körbekalauzolt minket.

Korunk egyik sajátossága, hogy jellemzően az egyetemi évek és a fiatal felnőttkor még mindig az útkeresés időszakának tekinthetők. A világ kitágult, a lehetőségek megsokszorozódtak, mi fiatalok viszont ugyanannyit tudunk befogadni és magunkévá tenni belőle, mint a megelőző generációk. A minket

erő rengeteg impulzus, a tömegmédiá, a különféle marketingmanipulációk, a kiigazodást ellehetetlenítő véleményorkán, a politikai befolyásolás akarva-akaratlanul hatással van ránk, sőt nevel minket. Erőfeszítést igényel, hogy a mindent eluraló világ zajával szemben arra a belső, isteni hangra is figyeljünk, ami egész biztosan valami érvényeset is tud mondani nekünk saját magunkról. A Vértező annak ad kereteket, hogy tudatosan, egy elfogadó közegben tudja mindenki kibontakoztatni azt, ami benne rejlik.

A Vértező a közös ima, gondolkodás, beszélgetés és játék helye. Az egymással töltött időben felismerjük a másokban azokat a tulajdonságokat, amik számunkra vonzóak, ezáltal egymás példaképeivé is válunk, és erősítjük egymásban a személyes önbizalmat is.

Mindezért hálásak vagyunk és ezúton is köszöntet mondunk az ötödik évfolyam nevében mindazoknak, akik bármilyen módon hozzájárultak ahhoz, hogy a Vértező megvalósuljon, különösen is Fehér Gábornak és Ther Palkónak, akik a másfél év alatt végig kísérték minket, és megszervezték az egyes alkalmainkat.

Ifjúsági Találkozó 2018

Számomra az idei Ifjúsági Találkozó hatalmas lendületet és erőt is adott az előttem álló félévre, évre, és azt hiszem, ezt minden résztvevő elmondhatja magáról. Na de mi tette az IT-t ilyen különlegessé?

Mindenekelőtt szeretném kiemelni a kifogástalan szervezést. A programok változatosak, fantáziadúsak és minden korosztály számára élvezetesek voltak. Kezdve a nyitóest csendes-beszélgetős zárandoklatától, a Kentenich atyát közelebb hozó előadáson, a „hangsorveseny” izgalmain és az éjszakába nyúló táncműsor át egészen a süteménysütő verseny kínálatának végigkóstolásáig. Ami különösen feldobta a hangulatot, az a sok-sok közös éneklés volt, hisz a zene köré szerveződött az egész Találkozó. És nem csak énekelni, hallgatni is igazi élmény volt.

A szórakozás mellett természetesen volt lehetőség a lelki elmélyülésre is mise és szentségimádás keretében, amiért különösen hálás vagyok. Jó volt látni, hogy milyen szépen összhangba hozható a kapcsolatodás és az Istenhez, Szűzanyához fordulás.

Az átfogó tapasztalat az, hogy az idei Találkozó sem okozott csalódást, sőt, ha lehet, még felül is múlta a tavalyit. Nagy reményeket fűzök a következő IT-hez is, és még egyszer nagyon hálás vagyok a szervezőknek ezért a felejthetetlen „évin-dítóért”.

Kozma Luca

Schönstatti kislánytábor

Ez volt az eddigi egyik legjobb tábor, és ez nagy szó, mert a tavalyi táborok között volt rossz. Sokat nevettem, játszottam, kézműveskedtem. Első nap ismerkedős feladatokat játszottunk. Második, harmadik, negyedik, ötödik napon esti túráztunk (szerdán), csapatjátékokat játszottunk, imádkoztunk, előadást hallgattunk (szerdán). Egyszóval egyszerre telt viccesen és komolyan a nap. Nagyon jól éreztem magam s ez azért is volt, mert a vezetők akkor szidtak le minket, amikor kellett, és akkor nevettek, hülyéskedtek velünk, amikor szerettük volna (mindig szinte). Mindig örömmel fogok emlékezni erre a táborra, a veze-

tőkre, a lányokra. Hálát adok Istennek, hogy egy újabb csodás élménnyel ajándékozott meg engem.

Bodó Panka

Lányhírek: A hivatás hétvége febr. 1–3-ig lesz a lányoknak.

Lánytábor

Mikor megérkeztem a táborba, nagyon izgultam, és kissé feszengtem az előttem álló egy hét miatt. Megnyugodtam, amikor megérkezett több lány, akit ismertem, így könnyen felszabadultam. Első este még az udvaron elkezdődtek a programok. Nagyon szórakoztató játékokon keresztül tudtunk meg egymásról rengeteg érdekes dolgot. Ismerkedés után gyertyafénynél imádkoztunk és énekeltünk, mielőtt elmentünk lefeküdni. Másnap a négy táborvezető zenével keltett minket és hívott a mindennap más jellegű reggeli tornára. Egyik délelőtti kézműveskedtünk és készítettünk egy borítékot, amibe egész héten át írhattunk egymásnak szép meglepetéseket, melyeket a hét végén nézhetünk meg. Másik nap pedig fekete baseball sapkára hímeztünk. Délutánonként rengeteget számháborúztunk, fecskendőkkel lőttük egymást, és csúszkáltunk a vezetők által készített óriás csúszdán. Egyik este kiterveltek a szervezők egy éjszakai túrát, amiért nagyon hangosak voltunk. A tervüket, miszerint egy lányt „elrabolnak”, és a többiek feladatokkal szabadíthatják ki, sajnos az eső keresztülhúzta, ezért sietnünk kellett vissza. Viszont így is nagyon jól alakult az este, és felejthetetlen élmény marad számomra, ahogy a zuhogó esőben futunk vissza a táborhelyre. Ilus és Csenge nagyon mély és tartalmas előadást tartott az istenkapcsolatról, ami nagyon hasznos volt számomra. Luca és Panni „Mindennapi

vezetés” című előadását is meghallgattuk, ami több irányba is kitért. Ebből az előadásból is sok dolgot viszek magammal. Az utolsó előadást Fehérpataky Rita és Balázs tartotta a párkapcsolatokról. Mindegyik előadást nagyon élveztem, és biztos vagyok benne, hogy sok dolgot hasznosíthatok belőlük. Ez a tábor nagy lelki feltöltődést nyújtott, amire már nagy szükségem volt. Rengeteg élménnyel és sok új barátsággal távoztam és remélem, hogy jövőre is lehetőségem lesz jönni, addig pedig erőt adnak a borítékba dobott üzenetek.

Schönstatti Felsősi Fiútábor, 2018

Az idei tábort a farkasgyepűi Csurgó kútnál tölthettük el július 7. és 14. között. A táborvezető Fehér Krisztof volt. A vezetőséget Fehér Zoli, Gyarmati Laci (Lezly), Rábai Bence és Domonkos, Horváth Attila, Bárkovics Gergő, Pataki József (Pajó) alkották. A finom ételeket és a szintén kiváló teát Tóth Zoltánnak, Lőw Péternek és Kóta Fülöpnek köszönhetjük. A szombati napot a tábor berendezésével töltöttük. A vasárnap is hasonló munkálatokkal telt, majd szentmisén voltunk. A hétfői napon túrázni mentünk, ahol az ebéd-del és egy másik túra tervével motiváltak minket. A keddi napon (kreatív kedden) sok praktikus dolgot csinálhattunk, például megtanulhattuk a morse abc használatát, praktikus pólóhajtogatást, és este egy hideg limonádé társaságában megnézhattuk a francia-belga meccset. A szolga szerda az eső miatt elmaradt, a

táborban sárhordással és árokásással telt a nap. (Ha nem esett volna, akkor a faluban segédkeztünk volna.) A csütörtöki akadályversenyen mindenki jól érezte magát, szerencsénkre mindenki épségben hazaért. A pénteken megrendezett sportnapon mindenki a legjobb képességei szerint próbált játszani. Fociztunk és mértáztunk. Sportszerű játékokat láthattunk az összes meccsen. Délután megköthettük/megerősíthettük a szövetséget a Szűz-

anyával a mise keretében, este a csapatok által készített előadásokkal és közös énekléssel, tánccal töltöttük az időt.

Szombaton a szülőkkel táborzáró szentmisén vettünk részt, majd ebéd,

aztán szép élményekkel búcsúzva elindultunk haza. Köszönjük a táborvezetőknek, szakácsoknak, a Szűzanyának és a Jóistennek az idei tábort!

Őszi este

Szeretem ezt, a késő délutánokat. Ahogy megy le a nap, és közben játékosan változnak a színek, az illatok, a hőmérséklet. Szeretem az őszt. Szeretem a természetnek ezt az állandó körforgását.

A tó mellett fekszem. A függőágyamban, az új, megtaláltam végre a helyét színes ágyamban. Itt vannak a kacsák is. Csendesen, békésen. Ilyen őszi vasárnaposan. A szomszédok életmorzsái idehallanak. Egyik házból hegedűszó. Ismerős. Egy klasszikus, talán mind-egyik zeneiskolás találkozik vele az első években. Gondolataim elkalandoznak Pécs felé, mikor még a kicsi Filó a konyhában furulyázott. vagy Borka, Gréta gyakorlásának hangjai. Hogy nálunk ez olyan „alapzaj-féle” volt. Szeretem a családomat. Azt is, ahogy velük kapcsolatban formálódok. Érzékenyen, hibákat látva, haraggal, feszültségekkel is telve. de mostanában összességében azt élem meg, hogy nagyon hálás vagyok ezért az alap-biztonságért. A vágyért, hogy már szeretnék kicsit otthon lenni szüleimnél. Mert már rég voltam. Azért, hogy a testvéreimmel számíthatunk egymásra. Olyan esti, spontán pillanatokért, mint múltkor Flóráéknál. Hankával együtt esti imázni. Vagy a mai kávéfőzős mar-

gitszigeti reggeli piknik Borkával. Jó, hogy vagyunk így egymásnak.

Újrarácsodálkozós mostanában az, hogy az élet teli van egy csomó apró kedvességgel. Például a kávézás. Szeretem, ahogy ezzel az új kotyogóssal még inkább hangsúlyt kap az egész. Méltóságot. Szeretem nézni, ahogy a tejszín felbukik a csészében, és bekanyarogja a felszínt. A jelenlévős reggelek. Akkor is, ha még inkább hajnalok. Kertbe kilépő levegőbe szippantásokkal, ablakon beengedett madárcsicsergéssel, bazsalikommal, paradicsommal. Vagy megszeretni egy zenét. Elkapni belőle, vele a flowt. Utazni a villamoson, metróon, nézni az embereket, és látni őket. Hagyni, hogy szépüljenek a szememben. És szeretek így biciklizni. De zene nélkül is, suhanni, kerülgetni a gesztenyéket, máskor meg az a jó, hogy azt, ami szól a fülemben, mosolyogva énekelem. És szeretem, mikor utazásaim közben nem ragadok benne a saját kis világomban, hanem észre tudom venni a másikat. Mondjuk segíteni egy táská felcipelésében. És szeretek futni. Örök szerelem, csak néha elfelejtem, hogy ez az. De aztán kiderül, kisebb elhidegülés után, hogy nagyon is. Vagy most mondjuk így itt kint. Függőágyon olvasgatni egy jó könyvet. Rég

szippantott magával így egy másik világ. De ez most nagyon. És ezt is szeretem.

Szeretem azt, hogy jó emberek vannak körülöttem. Persze vannak számomra nehezen elviselhetőek, és akiket szeretek, velük sem mindig zökkenőmentes, és hát, hogy őszinte legyek, mostanában rohadtul egyedül tudtam magam érezni, nem kevészer. De ez így mind rendben van. És öröm, amikor tudok hátralépni kicsit, és nagyobb elfogadással nézni valakire. Szóval, igen, igazán sok jó ember vesz körül. És én hálás vagyok értük. Nagyon. Ha csak az utóbbi napjaimra gondolok... egy szabadtéri jógára, vizsga utáni ünneplős öröms beszélgetésre, vizsga előtti stresszt feledő lazulás, nevetős együtt vacsorázásra, közös futásra, egy „nemvagyokjól” jelzést követő mellém-ülésre... Ezek találkozások voltak. Mind. „Megérintődösek.” Ahol nem az a lényeg, hogy meg kell váltanunk a világot, egymásét sem, nem az a lényeg, hogy az egész találkozásnak legyen valami megfogható, felcímkézhető, bepa-

lackozható gyümölcse. Hanem, hogy ott érintődés volt. Jelenlét egymás számára. És nekem ez forrás. Ebben van biztonság. Ezért igyekszem újra, tudatosabban figyelni a csöndes időkre. Hogy Vele is legyenek találkozások. Bár igazából az egymással találkozásban is ott van. Ha jelen tudok valamennyire lenni, akkor érzem is ezt. Most meg már azt kezdem érezni, hogy kissé közhelyesen puffogtam a szavakat...

Mindenesetre itt most jó. Hála van bennem. Azért is, hogy ez nem mindig ilyen egyértelmű. De hogy mindig van lehetőség. És, hogy mikor azt hiszem kicsúszott a lábam alól a talaj, és valami nagyon nem okés, akkor a vonaton azt kérdezi tőlem az Isten, hogy Filó, miért gondolod, hogy baj lenne. És aztán ha picit fel tudok nézni, megölel egy barát, rácsodálkozom az őszre, és még ha nem is tisztul le minden, még ha nem sokkal utána újra küzdök is egy nehezebb hullámmal, szeretném, akarom hinni akkor is, hogy nincsen baj!

Jó időt, teret adni a csöndnek. A mélyebbről megszólalónak. Kicsit hátralépni. Megbocsátani, elfogadóbbnak és gyengédebbnek lenni a másikhoz, és önmagamhoz is. Hinni, bízni a mindannyiunkban ott lévő, kiirthatatlan „Jómagban”. Hogy az élet sikerülni akar.

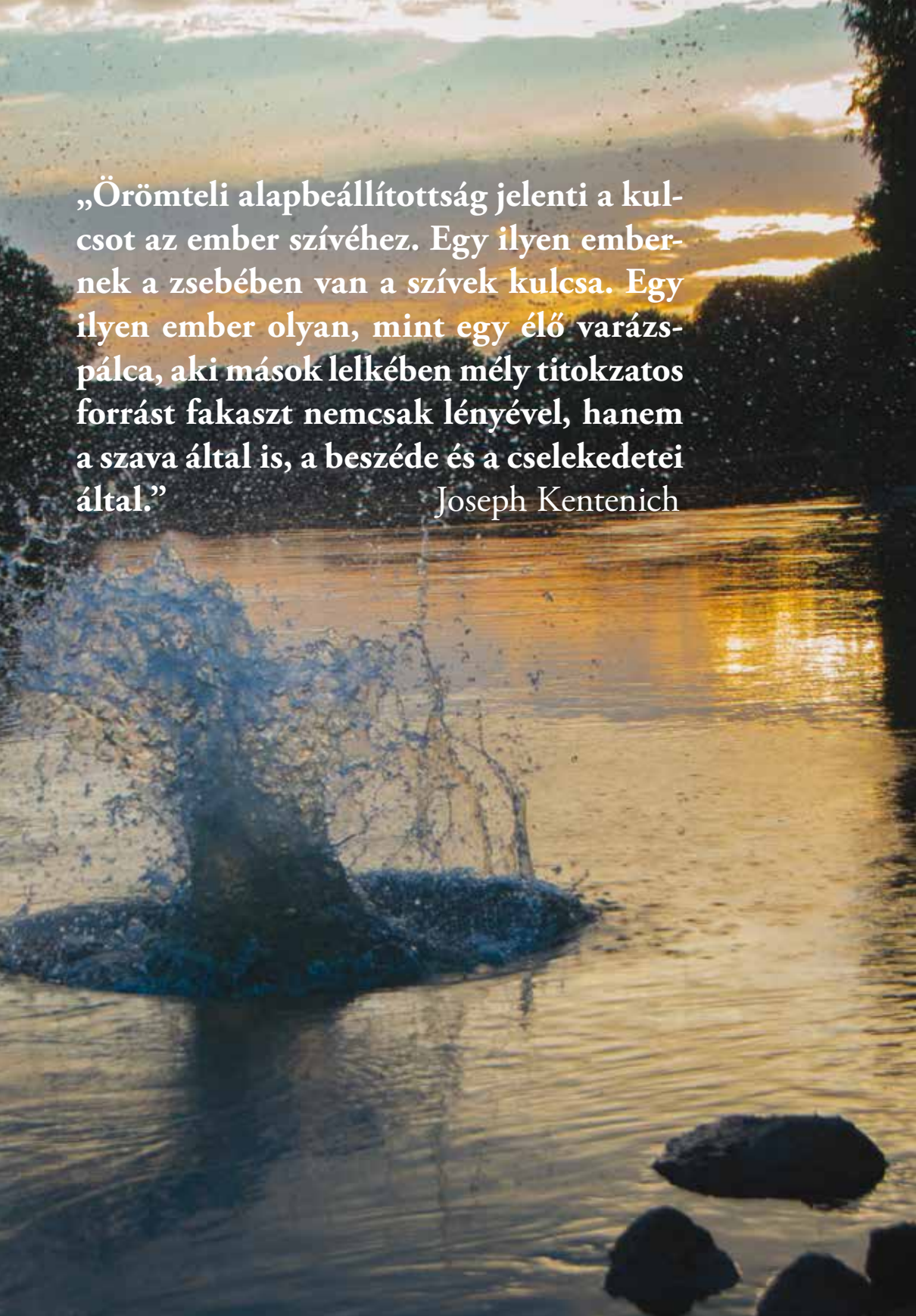
Merthogy nem mindig látom az előbbi szeretnivaló részeket, rám tör a magány, nem látom az előret, megijedek, küzdök hiányaimmal, vagy épp szenvedem azt, hogy valami formálódik bennem, körülöttem. És az akkor nehéz. De ettől, sőt, ezzel együtt az élet sikerülni akar. És rendben van ez így. Nincsen baj. Így egész a JÓ.

„A Szentlélekben letérdelünk,
és Krisztusnak ujjongó dalokat énekelünk,
ki anyjával együtt eszközként küld minket,
hogy megváltozzon sorsa a népeknek.”

Kentenich József atya: Égfelé című imakönyvből, részlet *A reggel megszentelése* imából.

Kép: Ozsvári Csaba, *Oltárdíszítés*, 2007. Répcelak

„Örömteli alapbeállítottság jelenti a kulcsot az ember szívéhez. Egy ilyen embernek a zsebében van a szívek kulcsa. Egy ilyen ember olyan, mint egy élő varázspálca, aki mások lelkében mély titokzatos forrást fakaszt nemcsak lényével, hanem a szava által is, a beszéde és a cselekedetei által.”

Joseph Kentenich